ПРОМІНЬ

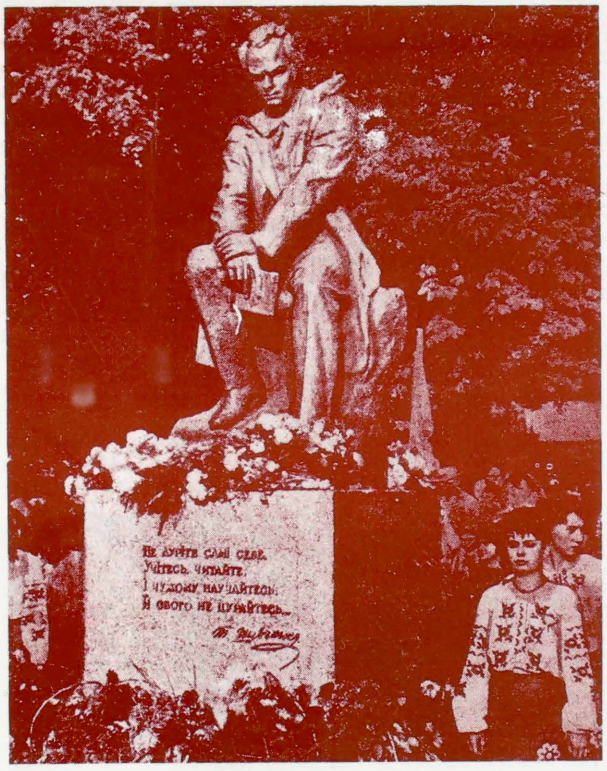

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1992

No. 3 MARCH 1992

ПРОМІНЬ

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ РІК XXXIII

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIII MARCH No. 3

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Second Class Mail
Registration Number 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Україна вшановує Кобзаря 1
„Серед степу широкого,
на Вкраїні милій" 2
Юхим Красноштан — Барельєф на скелі 3
О. Г. — Шевченкіяна в гравюрах
Василя Лопати 4
Пам'ятник Кобзареві в Ніжині 6
Дума на смерть Т. Шевченка 6
Поміч Україні 7
В. Чорногор — Читає донечка „Кобзар" 7
Фестивалі в Україні 8
50-літній ювілей відділу ім. Л. Українки,
Вотерфор, Онт. 10
Річний звіт відділу СУК ім. О. Пчілки
Йорктон, Саск. 12
Щедрий вечір в соборі св. Покрови
Вінніпеґ, Ман. 13
Виправлення помилки 13
Відділ ім. Лесі Українки
Редфілд-Річард, Саск. 14
60-ліття подружнього життя
Івана і Наталі Іванишин
Келовна, Б.К. 14
УПЛДМ — Гарфа Леілі
(Листи з України) 25
О. Г. — Називання по-батькові 26
Нашим дітям 27
Квіти незабутнім 28
Бл. п. Ольга Яремкевич 30
Бл. п. Осипа Фарина 31
Увага, передплатники
(зверніть увагу на зміну адреси) 31

CONTENTS

Honouring our Pioneering Members:
Anna Rudy, Anna Skoretz, Julia Tymrick 15
Essay Contest: Tracy Yurkiw
— The Great Harvest 17
Reports: St. Olha's Women's Association,
Moose Jaw 19
Reports: Annual Report Ukrainian
Museum of Canada, Manitoba Branch 19
Health: Terry-Ann Oleskyn
— Put the Halt on Salt 20
Centennial Calendar 21
Helen Raycheba
— Antarctica: Wilderness at Risk 22
Promin Press Fund 33
Michael H. Hykawy Memorial Scholarship 33

На першій сторінці обкладинки — пам'ятник Кобзареві в Ніжині.

УКРАЇНА ВШАНОВУЄ КОБЗАРЯ

Міжнародній похід-реквієм, присвячений 130-річно перепохоронення Кобзаря, розпочався 8-го травня 1991-го року, у місті над Невою. (Як відомо, поета поховали на Смоленському кладовищі в Петербурзі, а потім тіло геніяльного сина України перенесли в самісіньке її серце — на батьківщину Великого Кобзаря.)

Маршрут проліг через Москву, Тулу, Орел, та інші міста і села Росії. Після Києва учасники походу-реквієму вирушили пароплавом до Канева.

В Каневі: „Серед степу широкого, на Вкраїні милій...", 22-го травня 1991 року закінчився похід-реквієм.

22-го травня 1991 року до пам'ятника Кобзареві в Києві поклали квіти: Л. Кравчук, Л. Скорик, Д. Павличко, І. Юхновський, В. Яворівський, Л. Лук'яненко та інші.

„СЕРЕД СТЕПУ ШИРОКОГО, НА ВКРАЇНІ МИЛІЙ"

(ПЕРЕПОХОВАННЯ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ 22-ГО ТРАВНЯ 1861 РОКУ — 130 РОКІВ ТОМУ)

...Останні кроки багатотисячного натовпу. Здавалося, вся Україна прийшла провести в останню путь свого славного сина. Остання зупинка. Портрет поета підіймають високо на дерево. Останні прощальні промови...

Було виголошино дві проповіді та шість промов. Промови запали в душу народу, тому й сьогодні люди зберігають їх у серці, промови не збереглися.

Начальник канівської поліції не передав промов київському генерал-губернатору, але подав тільки зміст їх (подано в перекладі з російської — О.Г.):

„...правий берег річки Дніпра прийняв в свою землю людину, думки якої глибоко залягли в серцях кожного українця (в тексті: малоросса), що тепер нехай плаче Канів, Черкаси і Чигирин — свідки поховання Кобзаря України (в тексті: Малороссии), але настане час, коли явиться достойна людина і здійснить думки цього великого мужа, тоді обидва береги Дніпра з'єднаються і над могилою цього великого мужа підніметься пам'ятник, який буде свідчить про славу його!"

Одначе, крім проповіді протоієрея Мацкевича, віднайдена і відтворена з скоропису ще одна промова, виголошина на Канівській горі студентом Київського університету.

Ось що сказав над домовиною поета на Чернечій горі в середу 10 (22) травня 1861 року студент Петро Вишневський:

„Тепер Тарас в домовині,
На кобзі вже не заграє. —
Плачте, діти України! —
Тараса немає.
Плачте, плачте,
Плачте гіркими сльозами,
Бо нема вже, бо нема вже
Кобзаря між нами.
Нехай сльози річкой ллються —
Серцю легше буде.
Хто чув пісні, його мову
Повік не забуде.

Що ж сказати біля домовини знаменитого поета?! Ми щасливі — ми удостоїлись проводжати прах його до місця, ним обраного, ним облюбованого, до місця мирного, самітнього, де поет, який переніс стільки трудів і страждань, який переборов стільки перешкод до досягнення визначеної ним мети, від душі бажав оселитись, примирившись з долею, з життям, заспокоївшись після тяжких бур, що хвилювали його душу, як море, але море, кожна хвиля якого має якийсь дивовижний образ!...Звідси, можливо, поет заговорив би до нас ще рідною, багато де в чому йому зобов'язаною мовою, звідси, можливо, він відгукнувся б до нас новою кращою піснею разом з піснею жайворонка, що піднімається з землі назустріч сонцю, що сходить. Але тут, на цьому місці, яке недавно так багато нам обіцяло, ми бачимо домовину з прахом незабутнього Кобзаря.

Плач, Каневе, Черкаси,
Чигирине,
Плачте всі міста і села
українські!...
Плачте ж, плачте, плачте
гіркими сльозами,
Бо нема вже, бо нема вже
Шевченка між нами!...

Нехай же заплаче кожен із нас при виді домовини з прахом знаменитого, великого, незабутнього українського поета, який і по своїй людяності був, людиною!...Говорити про нього, про тяжкі, скрутні обставини його життя, про його страждання, про його чесноти...про його душу, про його добрі наміри, про його поезію, про його геній — немає чого, все це говорить само за себе і говорить занадто сильно! Кожен знає Шевченка. Мир праху твоєму, славетний муже! Мир праху твоєму, скаже кожний, хто відвідає твою могилу, і мир праху твоєму, скаже поет, котрий, може, з'явиться з твого рідного середовища, поет, вихований на правилах чеснот, поет, вихований у твоїй школі і глибоко просякнутий почуттям щирої любові до тебе і до твого імені і нероздільно з ним до всього прекрасного, високого і благородного. Тут, на цій горі, перед оспіваним тобою братом твоїм Дніпром, тут, на твоїй могилі, з'явиться, можливо, поет, гідний славної України і оспіває смерть твою і життя твоє, життя, цю чашу, переповнену стражданнями і до дна випиту тобою, на мові рідній тобі і тебе гідній!...

Тут остання наша тобі послуга, тут ми зі сльозами на очах прощаємося, прощаємося з

тобою, але горе наше, завдяки тобі ж самому, трохи пом'якшується надією, що Канів, який прийняв тебе з розкритими обіймами, стане колись центром освіти всієї України по обидва боки Дніпра.

Но все ж Тарас в домовині,
На кобзі вже не заграє,
Плачте, діти України, —
Кобзаря немає.
Плачте, плачте,
Плачте гіркими сльозами,
Бо нема вже, бо нема вже
Тараса між нами..."

(Використано статтю Зінаїди Тарахан-Березі, Літературна Україна, 16 травня, 1991 р.)

———————

БАРЕЛЬЄФ НА СКЕЛІ

Споконвіку несе свої води в Чорне море сивий Дністер, то розливаючись у долинах, то звиваючись, мов вуж, поміж крутих берегів. На одному з них вимальовується звичайне українське село Нагоряни.

Село як село, яких немало на нашій Україні. Як свідчать численні часописи та перекази, в малодоступних скелях та печерах знаходили собі схованки місцеві жителі. Так було у важкі роки монголо-татарських набігів та турецьких завойовників, так було і значно пізніше, коли польська шляхта вогнем і мечем знищувала все те, що українським зветься.

Багато куточків Придністров'я здавна приваблювали до себе мистців та археологів, численних туристів та краєзнавців. Влітку, коли розпочинається туристський сезон, тисячі людей з усіх куточків країни, трапляються і зарубіжні гості, піднімаються вверх по Дністру, щоб полюбуватися навколішніми незабутніми краєвидами, обов'язково побувати біля нагорнянської скелі, що височить над рікою і на якій закарбований всім відомий образ Великого Кобзаря.

Великий лоб, на який насунулась смушкова чорна шапка, привітні очі, незабутні козацькі вуса — таким рукотворним дивом — барельєфом Великого Кобзаря на нагорнянській скелі увінчав його невідомий скульптор.

І ось ми розмовляємо з стареньким дідусем на його обійсті. Хоч вік дає про себе знати, але пам'ять у мого співбесідника цупка, як у юнака. Розповідає він про діла минулих днів з якоюсь особливою зацікавленістю, азартом і любов'ю.

— Ой, давно то було, ще літом 1920 року, — розповідає дідусь Дмитро.

— У районі та селі влада мінялась майже щодня. В цей тривожний час я і мої однолітки пасли худобу неподалік від скелі, що нависла над Дністром. В полудень, коли сонце нестерпно почало припікати, а худоба покинула пасовище і сховалася в тіні, ми, хлопчаки, підкріпившись, чим Бог дав, піднялися вгору до печер, де жебоніло холодне джерельце. Нагнулися, щоб води напитися, коли почули якийсь монотонний стукіт, неначе дятел своїм дзьобом ударяє об дерево чи телеграфний стовп.

— А може це землетрус? — мовив хтось з нас трьох.

І ми швидко почали спускатися вниз. На хвильку зупинилися, щоб передихнути і побачили чоловіка з молотком і зубилом в руках. Він спокійно промовив до нас українською мовою: „Не бійтеся, хлопчики, підійдіть сюди ближче".

Кремезний чоловік, років 45-ти, був без сорочки, як мельник у борошні, вкритий пилюкою. Очі його сміялися, такі лагідні та привітні. Він нам показав ще незакінчений портрет Тараса Григоровича Шевченка, багато цікавого нам розповів про його життя та творчу діяльність, читав напам'ять вірші незабутнього Тараса.

Як потім дізналися пастушки, звали скульптора Сергій Семенович Сліпуха.

Закінчивши роботу над барельєфом Кобзаря, Сергій Сліпуха у другій половині червня 1920 року подався на Кам'янець-Подільський. Обіцяв повернутися. Та, на жаль, ніхто його в цих краях не бачив. Можливо, нерозбірлива ворожа куля скосила його в якомусь бою громадянської війни. Та у жителів села Нагоряни і всього Придністров'я залишилась про нього добра згадка, яка, мабуть, пережила цього майстра, — наскельний барельєф Великого Кобзаря.

Юхим Красноштан
Українські вісті.

скорочено О. Г.

ШЕВЧЕНКІЯНА В ҐРАВЮРАХ ВАСИЛЯ ЛОПАТИ

(Василь Лопата — мастер різцевої ґравюри на лінолеумі та пластику.)

„ТЕЧЕ ВОДА В СИНЄ МОРЕ..."

Василь Лопата. Ілюстрація до твору Тараса Шевченка „Тече вода в синє море" (1987-1989).

Ця поезія-пісня складає органічну частину попереднього твору: **„На вічну пам'ять Котляревському".**

В цьому творі Шевченко звертається до Котляревського:

Праведная душе, прийми мою мову
Немудру та щиру, прийми, привітай,
Не кинь сиротою, як кинув діброви,
Прилини до мене хоч на одно слово
Та про Україну мені заспівай!

І тоді вже йде сама пісня, основним мотивом якої є: не кидай рідний край, батька, неньку, молоду дівчину, бо на чужині замість долі зустрінеш горе.

Це перша пісня поета, як патріота, що тужить за рідним краєм.

Тече вода в синє море
Та не витікає;
Шука козак свою долю,
А долі немає.

Пішов козак світ-за-очі;
Грає синє море, —
Грає серце козацькеє,
А думка говорить:
— Куди ти йдеш, не спитавшись?
На кого покинув
Батька, неньку старенькую,
Молоду дівчину?
На чужині не ті люди,
Тяжко з ними жити!

Ні з ким буде поплакати,
Ні поговорити.
Сидить козак на тім боці, —
Грає синє море.
Думав, доля зустрінеться
Спіткалося горе!
А журавлі летять собі
Додому ключами.
Плаче козак — шляхи биті
Заросли тернами.

СОН

„...А онде під тином
Опухла дитина, — голоднеє мре,
А мати пшеницю на панщині жне."

Василь Лопата. Ілюстрація до поеми Тараса Шевченка „Сон". 1987-1989 рр., папір, ґравюра на пластику.

Поема „Сон" — це критика на царський режим Росії, це оскарження його за всі неправди, усі злочини, нанесені українському народові, за зруйнування країни, за поневолення людності.

І за цю поему поет найтяжче був покараний — 25 років заслання.

Поема написана як сон, який снився поету:

Дивлюся: так, буцім сова
Летить лугами, берегами та нетрями,
Та глибокими ярами,
Та широкими степами,
Та байраками;
А за нею та за нею,
Лечу й прощаюся з землею.

І ось у сні він бачить чудову природу: „степи, лани мріють, між ярами над ставами верби зеленіють".

А тим часом він чує людський плач, бачить людське горе. В одній з своїх картин Василь і відображає це:„...А онде під тином опухла дитина, а мати пшеницю на панщині жне."

В епіграфі до поеми значиться, що дух правди світ не може прийняти, бо не бачить його і не знає його.

І Шевченко вірить, що треба боротись за те, щоб світ побачив дух правди і пізнав його, і тільки тоді запанує правда по цілому світі.

О. Г.

ПАМ'ЯТНИК КОБЗАРЕВІ В НІЖИНІ

(див. — обкладинку)

Після смерті Кобзаря під час перевезення його праху на Україну 17 травня 1861 року траурна процесія зупинялася в Ніжині, де в Спасо-Преображенській церкві була відправлена панахида. Нинішнього року з нагоди 130-річчя цієї події на подвір'ї церкви встановлено пам'ятний знак. А з нагоди столітнього ювілею міського парку культури і відпочинку імені Т. Шевченка, відкрито пам'ятник Великому Кобзарю (роботи скульптора О. Скобликова й архітектора В. Наруханова), який ви бачите на знімку.

ДУМА НА СМЕРТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Зійшов місяць, зійшов ясний
З неба подивитись,
Глянув з неба ясним оком
Та й почав журитись.

Далі в хмари загорнувся,
Перестав світити,
За ним зірки поховались
Мов за батька діти.

Ніч, як ворон темна стала
Хмари скрізь блукають;
Вітер буйний із хрестами
Сумно розмовляє.

Чого вітре, чого буйний,
Грізно розходився?
Чого місяць, чого ясний
Хмарою закрився?

Місяць бачив, як учора
Могилу копали,
А в могилу домовину
Стиха опускали.

Зачинилось на Вкраїні
Покутнє віконце, —
Поховали під землею
Українське сонце, —

Умер Кобзар! Його пісні
Більше не греміти...
І став вітер на могилі
Сумно голосити.

То завиє, то застогне,
Жалібно заллється,
Наче сокіл об могилу
Крилами заб'ється.

Літа, квилить... Святу землю
Крилами зриває,
Кличе: „Устань, устань батьку!"
Ні, не дочуває.

Спи, Тарасе, тихо, тихо
Поки Бог розбудить.
Твого слова Україна
Повік не забуде.

ПОМІЧ УКРАЇНІ

Україно моя рідна,
Нене ж моя, нене
Як згадаю тебе бідну,
То аж серце в'яне.

Хто з нас не говорив таких віршів, не співав на ці слова пісень? Ніколи не відбулось концерту без таких патріотичних деклямацій чи пісень. Наші діти продовжують оспівувати те, що ми їм передали.

Навчала мене мати
Свій нарід кохати
Тую славну Україну
Любити до загину.

В кожній церкві що-неділі підноситься гаряча молитва до Бога „Боже, Великий, Єдиний". Можливо через це все і зворушив нас той Р.У.Х. на Україні. Ми сиділи ніби приліплені до телевізора аж поки не почули слова: „Україна стає незалежною державою". Українські прапори повівали між людей, люди несли плакати з написом: „Слава Україні!". Нам відразу хотілось побігти до них, обнятися з ними і дати їм своє чесне слово підтримки. Ми були дуже зворушені, бо це була наша мрія — Вільна Незалежна Україна.

Ми були так виховані на творах Т. Шевченка і Л. Українки, на піснях, що їх передали нам наші батьки. Ми виховані нашою Українською Православною Церквою, священиками-патріотами, провідниками Товариства Самостійників, Союзом Українок Канади. Вони чесно і совісно запалювали нас своїми палкими промовами, вони гідні чести і слави.

За Божою поміччю, дивним непередбаченим і несподіваним чудом Україна стала вільною державою.

Тепер двері нам відчинилися. Ми знаємо з часописів і від людей, які з України приїзджають або від тих, що в Україну їздили, що Україна потребує допомоги і то зараз, сьогодні.

Не без того, що всі ми завжди давали тут і там і продовжуємо давати: на Чорнобиль, на Рух, на Комітет Українців Канади, на Консисторію УПЦ Канади. Це також необхідно робити.

Союз Українок Канади створив фонд „Поміч Україні".

Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко представив вперше самостійну Україну на сесії Об'єднаних Націй. Він звернув увагу всіх на Чорнобильську катастрофу і на її наслідки. Голова генеральної асамблеї ООН Гвідо де Марко (який також відвідав Україну) сказав, що Чорнобиль — це міжнародня катастрофа, а тому вона потребує міжнароднього підходу до її розв'язання, він закликав країни співтовариства виявити солідарність і взяти активну участь у створенні фонду ООН для ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. *(інформація взята з „Вісті з України").*

Отже, маємо надію, що ООН це виконає .

Голова Союзу Українок Буковини Теофіля Якубович в своєму слові на Конґресі Союзу Українок звернула увагу на містерійне захворювання дітей і молоді, яке навістило їхню область. Діти лисіють і мруть з невідомої причини. Потрібна спеціяльна лябораторія з устаткуванням для лікування *(див. „Укр. Голос" 3 лютого, СУС сторінка).*

Союз Українок Канади закликає наші відділи, всіх чесних людей зглянутися на цю просьбу, дати свої пожертви до С.У.К. на „Поміч Україні". Гроші присилайте до Централі.

Виписуйте чеки на

Ukrainian Women's Association
Pomich Ukraine
612 - 24 st. E
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

Коли зберемо кілька тисяч долярів, то сама наша голова С.У.К. Марія Воронюк або інша довірена особа повезе ті гроші і доручить в певні руки через посередництво Союзу Українок Буковини.

Ми це можемо зробити.

За управу С.У.К.
Анна Звоздецька
реф. освіти і культури.

В. Чорногор

ЧИТАЄ ДОНЕЧКА „КОБЗАР"

Дівчатко пошепки складає,
Присівши з татом за столом:
„...А хату раєм на-зи-ва-ють..."
Чи „...пас яг-ня-та за се-лом..."
Хоч таємниць іще багато
Вона зустріне на путі,
Але навчитися читати —
Крок неабиякий в житті.
І тато радий до безкраю,
Він молодіє хоч в літах:
„Кобзар" вже донечка читає,
Дарма, що тільки по складах.

ФЕСТИВАЛІ В УКРАЇНІ

(В Україні відбувається цілий ряд фестивалів. Цього разу ми згадаємо за чотири таких фестивалі. О. Г.)

„БЕРЕГИНЯ"
МІЖНАРОДНІЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОГО ФОЛКЛЬОРУ

Ой, заповідали нам пращури
Як найбільшу святиню,
Як найбільшу святиню
Берегти Берегиню.
Благослови, Берегине,
Матір і дитину,
Благослови, Берегине,
Всю мою Україну!

(Про цей фестиваль ми писали в ч. 11, листопад 1991 р. Ред.)

ФЕСТИВАЛЬ „ЗОЛОТИЙ ГОМІН" У КИЄВІ
МІЖНАРОДНІЙ ГРОМАДСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

Цей фестиваль відбувся з ініціативи українських письменників з 7 по 17 версня 1990 р.

Емблему Міжнародного фестивалю виконав відомий художник Рафаель Масаутов. Зображення кобзи відбиває поетично-пісенні традиції української культури. Перо, ліворуч від кобзи, символізує творчість, яка переживала лихоліття і яка наче птах-фенікс поставала з попелу та руїн. Перо переходить у крило, яке нагадує прапор і тим самим подає віру в духове і державне відродження української землі.

Свято почалося урочистим вечором у Палаці культури „Україна", а 8-го вересня в театрі ім Івана Франка відбувся вечір пам'яті діячів української культури, що стали жертвами сталінських та брежнєвських репресій. По них правилась панахида в Софійському соборі.

На стадіоні „Динамо" — мітинг „Поезія в боротьбі за людину". В будинку кінематографів — вечір молодої поезії, в будинку художника — літературно-мистецький вечір.

В заключний день фестивалю поетичні читання біля пам'ятника Тарасу Шевченкові, а на Подолі — літературно-мистецьке свято, відроджуються давні традиції Київо-Могилянської академії.

На свято були запрошені українські поети, котрі проживають в країнах Европи, в Канаді, США та Австралії.

———————

„КИЇВ-МУЗИК-ФЕСТ-91"
ДРУГИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНІЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Цей фестиваль, започаткований Спілкою композиторів України в 1990 році, має проходити щороку. Основна мета фестивалю — підняти престиж України у світі, вивести українську музику на міжнародній рівень.

У концертах представлятиметься музика композиторів чотирнадцяти країн світу. До участі в фестивалі запрошені найкращі виконавські сили України.

Прийматимуть участь музичні лауреати найпрестижніших виконавських конкурсів із США, Бразилії, Німеччини, Франції, Китаю, Чехо-Словаччини.

У рамках фестивалю, який буде відбуватися щорічно, буде проведено перший (1991 р.), другий (1992 р.) і третій (1993 р.) конкурси композиторів, зафундовані українськими видавцями із США, Мар'яном і Іванною Коць.

Третій конкурс композиторів (1993 р.) буде присвячений трагедії ядерної катастрофи в Чорнобилі і буде відкритий для авторів усіх країн світу. Особлива нагорода вручатиметься композиторові до 30 років.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КІНОФЕСТИВАЛЬ

Цього року відбувся Перший Всеукраїнський кінофестиваль, присвячений талановитому акторові, режисеру і драматургу Івану Миколайчукові.

А пішов з життя сорокашестирічним, не розкривши сповна свій багатогранний мистецький талант.

І все ж таки Івана Миколайчука знали, любили, цінили.

І. Миколайчук був і залишається улюбленим актором.

„Тіні забутих предків", „Сон", „Білий птах з чорною ознакою", „Вавілон — XX", „Захар Беркут", „Пропала грамота", „Анничка", „Камінний хрест" і багато інших фільмів з участю Миколайчука — справжні шедеври українського кіномистецтва.

„Іван Васильович Миколайчук був Людиною і Митцем з великої літери" — казали всі, хто з ним працював і приятелював.

Він був надто закоханий у свою роботу, грав природньо, життєво, не одягаючи акторської маски. На характер героїв переносив власне тепло і доброту.

Всеукраїнський кінофестиваль відкрився 8-го листопада великим концертом у палаці культури „Україна".

Удень учасники і гості фестивалю поклали квіти на могилу Івана Миколайчука.

В будинку Республіканського кіно і кінотеатрі „Київ" проходив показ фільмів, створених за участю І. Миколайчука. В театрі „Загреб" демонструвалися нові кінострічки. В церкві святого Апостола Іоана Богослова (УАПЦ) була відслужена панахида по І. Миколайчукові.

10-го листопада учасники фестивалю відбули подорож по деяких місцевостях України. Показувались фільми, відбувалися концерти.

Зворушливою була зустріч з жителями Яготина на Київщині. У кінотеатрі „Україна" лунали українські народні пісні у виконанні тріо „Золоті ключі", (Ніна Матвієнко, Валентина Ковальська та дружина І. Миколайчука — Марічка Миколайчук). Це Іван Миколайчук був ініціятором створення цього тріо.

11-го листопада в Республіканському будинку кіно відбувся благодійний концерт для вихованців Київської школи-інтернату No.15 — дітей з наслідками поліоміеліту та церебрального паралічу.

12-го листопада в палаці юнацтва відбулася зустріч з школярами Києва.

13-го листопада журі Першого Всеукраїнського кінофестивалю визначило переможців конкурсів.

Увечері урочистим нагородженням переможців і показом кращих фільмів завершує Всеукраїнський фестиваль свою роботу в палаці культури „Україна".

Головний приз за кращий фільм Всеукраїнського кінофестивалю присуджено картині „Голод — 33" поставлений на основі новелі Василя Барки „Жовтий князь" (студія ім. О. Довженка, режисер О. Янчук).

Приз за кращий анімаційний фільм присуджено картині „Страшна помста" („Укранімафільм", режисер М. Титов, художник Н. Гузь).

Відзначено призами артистів і артисток.

Спеціяльна частина святкувань відбулася в Чернівцях, на землі рідної Буковини Івана Миколайчука. Найбільший кінотеатр був названий його іменем.

Тож, „довго голоситиме душа народу" за влучним висловом Івана Драча.

Відомо, що Іван Миколайчук мріяв поставити й фільм про долю буковинської жінки, яку злидні змусили податися за океан. Також не встиг. Надіємось, що його послідовники здійснять задум автора.

Такі кінофестивалі будуть проходити щороку, на них будуть пом'янені видатні українські кінематографисти.

———————

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ

ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Перший ряд (зліва): Софія Новак, Павліна Залуцька, Параска Щербань, о. Планіда, о. Тапєка, Василина Старащук, Марія Сокирка, Оля Андрушко.
Другий ряд: Г. Сидловська, Анеля Роза, Марфа Робієвська, Параня Колман, Анеля Андрушко, Дж. Фелісі, Рузя Галик, Ала Федченко, Рузя Свидорович, Оля Макаданські, Марія Блажейко, Соня Сокирка, Анна Кондрат, Леся Галик, Стефанія Шпитковсьака, пані Іванець із Брентфорд, Онт.
Третій ряд: Марія Васик, Беті Блажейко, Анеля Перетятко, Оля Галик, Мей Блажейко, Соня Козира.

Ювілей почався в неділю 8-го вересня 1991 р. Службою Божою в храмі Св. Покрови. Служив о. Планіда, чудово співав хор під керівництвом пані Галини Земеник. Під час служби молилися за покійних членок, присутні членки тримали свічки, а голова Оля Андрушко — прапор відділу С.У.К. Після Служби Божої був відслужений молебень за здоров'я членок відділу. Церква і заля, в якій відбувалося святкування, були прикрашені живими осінніми квітами (в цей день святили квіти і овочі).

Відбулося відзначення почесних членок. Столи були заслані вишиваними обрусами, на столі для почесних членок — ювілейний торт, прикрашений смолоскипом СУК (торт зробила Соня Сокирка). Рузя Свиридович спекла коровай і коляч. На стіні — портрет Лесі Українки, Смолоскип — 50-ліття. За головним столом почесні

Стефанія Шпитковська — голова східньої управи. Почесні членки: Василина Старащук, Параска Щербань, Павліна Заплуцька (неприсутня А. Завальська), Оля Андрушко — голова відділу.

гості: о. Планіда і о. Тепєка, пані Шпитковська, почесні членки, пані Іванець з Брентфорду, Рузя Свидорович — заст. голови і Рузя Галик — секретарка.

Програмою керувала Рузя Галик. Вона привітала отців, почесних членок, гостей, які прибули на це свято.

Вшанували покійних членок, а їх було 39. Стільки ж свічок було на коляч і. Хор співав тихенько „Вічна пам'ять", а Соня Сокирка світила свічки, називаючи імена покійних.

Після цього голова розказала про історію відділу (організувався в 1942 році) та назвала чотирьох членок-засновниць, які ще й до сьогодні працюють в відділі, а це: Пані П. Щербань, пані П. Залуцька, пані В. Старащук і пані А. Завальська. Всі членки щиро працюють і вже багато пішло на вічний спочинок (цього року Марія Сокирка, Докія Дворняк і Марія Свитальська).

Рузя Галик вручила корсажі, а Стефанія Шпитковська — грамоти почесним членкам.

Від громади Св. Покрови привітав жіноцтво голова М. Андрушко, побажав успіху в праці.

Головну промову сказала пані Стефанія Шпитковська, підкреслила заслуги відділу СУК в минулому та закликала і дальше працювати на користь Церкви і українського народу.

Були привіти з Вотерлу, Лондону, Гамільтону, Брентфорду, Ґримсбі, писаний привіт з Віндзору, а також від бувшої членки пані Ковталюк з Каліфорнії, її слова: „Ви, дорогі пані, заслужили на „золотий вінець". Пані Завальська прислала привіт з Брентфорду.

На закінчення пані Анна Кондрат подякувала

Стефанія Шпитковська — голова східньої екзекутиви, Анеля Роза — членка з Симко, Онт., Оля Андрушко — голова відділу ім. Лесі Українки.

отцю за відправи, подякувала гостям, делегатам, господиням за обід.

Голова Оля Андрушко подякувала Рузі Галик за переведення програми, вручивши їй рози. Букет роз отримали також пані Стефанія Шпитковська і пані Оля Андрушко.

Жіноче товариство з нагоди свого ювіллею дарує на журнал „Промінь" $100.00.

Рузя Галик — секретарка

РІЧНИЙ ЗВІТ ВІДДІЛУ С.У.К. ІМ. О. ПЧІЛКИ

ЙОРКТОН, САСК.

Річні Збори відділу Союзу Українок Канади, ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск., відбулися 25-го листопада, 1991 року в 7:30 вечора, в Українській Православній Авдиторії. Присутніх членок було 56.

Збори відкрито молитвою, яку провів протоієрей П. Гнатів. Слідувала мовчанка в пам'ять покійних членок: б. п. Розалії Стратійчук і бл. п. Василини Федак.

Протоієрей Гнатів привітав членок віддаючи їм признання за пророблену працю для Святої Православної Церкви й Українського народу. Промовив повчаючі зауваги і побажав членкам найкращих успіхів на слідуючий рік.

Предсідницею річних зборів вибрано добр. Марію Гнатів, а Лесю Джарман секретаркою.

Голова відділу, п. Славка Скварчук щиро подякувала всім членкам за їхню постійну самовіддану співпрацю впродовж минулого року. Вона перепровадила 10 місячних зборів, чотири засідань відділу, також відвідувала церковні збори та доглянула всі інші імпрези.

Тепер начислюємо 133 членок, п'ять від'їхало, а п'ять нововписані. Культурно-освітна діяльність: прочитано реферати про „Маланку", Новорічні звичаї, патронку відділу — Олену Пчілку. Мали Свято Членства, Панахиду за всі померші членки Відділу. Гостили д-р Рому Франко і двох студентів, які говорили про їхні переживання на Україні і про РУХ. Запросили членок від Фундації Українського Музею Канади на вечерю та вислухали їхню доповідь про музей. Брали участь у святкуваннях Століття Українців в Канаді в Йорктоні. Мали виставу українського мистецтва два рази. Вислухали звіт трьох делегаток, які репрезентували наш відділ на Крайовім З'їзді С.У.С. у Саскатуні. Влаштували „Передвеликодний чай" із традиційним печевом та писанками, також багатий Осінний Базар.

Опікуємося Недільною і Рідною Школою. Діти виступали на програмі на св. Миколая, святі Тараса Шевченка, в День Матері. Даємо грошеву нагороду учням, які зробили найкращий поступ у науці, а студентам 12-кляси з нашої громади вручуємо стипендії та гостимо їх і їхніх батьків спеціальним бенкетом в місяці червні.

Громадські свята: членська передріздвяна вечеря з відповідною програмою, Спільне Свячене, Храмовий Обід, День Подяки Обід, Спільна Божественна Панахида в пам'ять покійних перших українських поселенців у Канаді й Вдячний Молебень за здоров'я всіх українців у Канаді, Україні та розсіяних по світі.

Задля придбання фондів, членки посвячують свою працю для різних бенкетів, сходин, похоронних перекусок, поминальних обідів і весільних чи ювілейних прийнять.

Наші головніші пожертви були: на місцеву церкву — $40.00, „Промінь" пресфонд $715, Могила Інститут — $550, „Український Музей Канади СУК — $500, школа українських танців „Троянда" — $500, РУХ — $500, С.У.С., Фундацію — $500, Рідну Школу — $1000, Недільну Школу — $1000, Організаційний Фонд — $200 і ряд менших пожертв.

Комітет Старших Сестриць доглядає чистоту та прикрасу Божого Храму. Служать зі свічками й тацою під час Святої Літургії.

Склад заряду на 1992 рік. — Уступивша голова — Анна Фенюк, голова Славка Скварчук, І-ша заст. — Єфторія Гренюк, 2-га заст. — Анна Сіра, 3-тя заст. — П. Семенюк, Рекордова секретарка — Левіна Вінтоник, заст. Докія Гриньків. Кореспсекретарка — Леся Джарман, касієрка — Фіялка Станицька, заст. Вікторія Бойчук. Контрольна Комісія: Анна Кучерява, Орися Василишин, Верджінія Ворощук Джонсон, Вікторія Бойчук, Анна Фенюк, Бібліотекарка — Ізабеля Ярема. Референтки: Культурно-Освітна — Ізабела Ярема, „Промінь" — Ліона Процишин, Членства — Ґеня Ситульська й Надія Мігайчук, Добродійної Праці — Лелія Прокопчук, Рідної Школи — добр. Марія Гнатів, Недільної Школи — Таня Колоджескі, Мистецтва — Анна Фенюк, Українського Музею Канади СУК — Єфторія Гренюк, Архіву — Славка Скварчук, Базарового Ком. — Анна Фенюк, Соціального Ком. — Єфторія Гренюк, Похоронних Перекусок — Павліна Костенюк, Стипендійна Комісія — Катерина Волощук, Телефонічний ком. — сім членок.

Параскевія Семенюк
реф. „Променя"

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР В СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ

„БО ПРИЙДУТЬ ДО ТЕБЕ, ТРИ ПРАЗНИКИ В ГОСТІ"

В соборі св. Покрови Божої Матері у Вінніпезі в суботу 18 січня зібралася численна кількість парафіян та гостей. Вечірнє освячення води звершили настоятель о. прот. Ст. Семотюк, о. прот. М. Самсін та о. диякон А. Ярмусь. А в соборній авдиторії чекали на нас святкові Святвечірні столи з гостиною, де зібралася вся велика та дружня православна родина. Немало було дітей, молодших і старших. Це завжди радує, адже важливо передати у спадок ті древні, поважні традиції, щоб „не згубилася та золота нитка пам'яті..." — як писала наша письменниця, Ольга Кобилянська. Не буду зупинятися на описанні послідовності тих ритуалів, трапез: можна бути певним, що все було збережено, все було тут знано і не призабуто, як в Україні.

Провадив святом господар, голова громади п. Василь Балан, пані Людмила Онуфрійчук урочисто привітала присутніх вступним словом та передала „кермо влади" дикторам п. Анні Шевель і п. Марії Зайцев — ведучим святкової програми.

Вони розповіли, як за традицією проходить Свят-вечір, в той час як на сцені ми мали можливість це все побачити. Розкладені тарілки вже на свят-вечірньому столі — для всіх членів родини та ще одна тарілка порожня для тих хто сьогодні невидимо з нами споживає цю святу вечерю. І дивлячись, як відбивається в ній мерехтіння запаленої свічки, кожний пригадує тих, близьких — що вже не з нами. Яка це зворушлива і добра традиція! Одна свічка запалена в пам'ять перших піонерів, що тяжко працюючи на канадських преріях, зуміли затримати українську духовність і передати її в надійні руки прийдешніх поколінь.

Такі ж свічки запалюють діти-сумківці у кожного на столі. Дивно все-таки, що цей звичай здатний зігріти душу, проникнути в серце і знайти відгук.

„Навіть одна волосина має свою тінь" — говорили в древні віки, маючи на думці, що найменша послуга ближньому не залишиться непомітною, бо примножує кількість Доброти на планеті Земля. В цей Щедрий вечір кожний проявив свою доброту і милосердя, коли розігрувалася благодійна лотерея, кошти з якої підуть на лікування Одарки Омельченко, що приїхала до Вінніпегу з Дніпропетровська на складну операцію. На цьому святі Одарка, вбрана в український стрій, дуже гарно і виразно продеклямувала вірш „На річці, на Йордані".

Запрошена гостя катедри Пресв. Тройці, Катруся Павенська зачитала привітальну картку з Різдвом Христовим і Святим Йорданом від членкині Союзу Українок Буковини п. Мирослави Балан, а також вірш буковинської поетеси з Путильського району п. Марії Матіос. Побудова вірша надзвичайно оригінальна, в ній поєднана молитва до Бога і вболівання за долю України:

...Отче наш, іже єси на небесі
Дай же нам днесь
Захистити наш край, мов честь
Дай же нам днесь
Силу подесятирити!
Дай же нам днесь
Славу й волю захистити!
Господи...

А далі хор під дириґуванням п. Орисі Мельник співає колядки... Всі дружньо підспівують: і ті, що з дитинства знають слова всіх колядок і ті, для яких це майже вперше. Адже всім передбачливо роздали тексти до колядок! Дружній спів і був винагородою для тих осіб, що зробили такий гарний вечір Святого Йордану. А такі святкування і є тією **Криницею**, з якої черпають сили покоління і яка міцно тримає на землі мою націю.

Людмила Павенська

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В Різдв'яному поздоровленні від Східньої Екзекутиви сталася прикра помилка: пропущено ім'я **Преосвященнішого Владики Юрія — єпископа Саскатуну і діючого єпископа Торонта і Східньої Єпархії.**

Редакція вибачається за цю прикру помилку.

О. Г.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

РЕДФІЛД-РІЧАРД, САСК.

Річні збори відділу Союзу Українок Канади відділу ім. Лесі Українки відбулися в домі пані Євгенії Никифорук 9-го грудня 1991 р. Збори відкрили молитвою „Царю Небесний", хвилиною мовчанки вшанували покійних членок.

Пані О. Ковальська дала звіт з крайового з'їзду в Саскатуні. Після звіту прослухали протокол минулорічних зборів, звіти секретарок, касирки та референток.

Голова подякувала всім за співпрацю та просила членок і надалі віддано працювати. З. Ковальська подякувала голові Ю. Кучірці за посвяту і витривалість та запевнила, що членки готові і надалі совісно співпрацювати.

В 1991 р. вписалося 12 членок (на 1992 р. — 11 членок).

Впродовж року відбулося 8 зборів і два засідання заряду. На зборах читаємо обіжники, кореспонденцію, а також кожна членка читає щось на свій вибір. Після зборів господиня подає перекуску, а членки дають датку на місцевий фонд.

Свято Шевченка святкували разом з чоловіками і дітьми. Вислухали тасьму „Малий Тарасик".

Висилали делеґатку на крайовий з'їзд, брали участь в гостині в Норт Бетлефорд, коли відділ ім. О. Пчілки гостив репрезентанток з Музею в Саскачевані.

Помагаємо музеєві, даруємо гроші на червоний хрест, на фонд сліпих, та поборювання рака.

Приготовляємо обіди на Провідну неділю, на храмове свято. Влаштували прийняття для добродійки Ломашкевич, яка тільки в листопаді цього року приїхала до Канади.

Відвідуємо хворих, дбаємо про чистоту в церкві та в Народньому домі.

Жертвували на „Промінь", Зелений Гай, Еколос, Музей, інститут ім. П. Могили, на місцеву церкву. В касі лишилось на 1992 р. $2128.02.

Заряд на 1991-1992 рік залишається той самий: Юлія Кучірка — голова, Зірка Ковальська — попередня голова, Євгенія Никифорук — заступниця голови, Олеся Ковальська — рекордова секретарка, Ольга Никифорук — кореспонденційна секретарка, Олеся Плюта — касирка. Контрольна комісія: З. Ковальська, С. Никифорук, Н. Ковальська.

Ю. Кучірка
голова

О. Никифорук
кореспонденційна секретарка

60-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ ІВАНА І НАТАЛІ ІВАНИШИН

КЕЛОВНА, Б.К.

На 22-го листопада, 1931 відбулося вінчання Івана Іванишина і Наталки Гавриш в маленькій православній церковці на фармах недалеко Гаффорд, Саск., знана як: „коло Пискливця". Вінчав їх, вже покійний, о. М. Подольський із Саскатуну. (Та церква тепер у музейнім парку коло Норт Батлфорд).

21-го листопада, 1991 р. ювіляти гостили своїх приятелів по-обіднім чаєм в місцевій церковній залі. Їхній син Данило та дочка Іванна Каша проводили програмою, а другий син Ярослав і дружина Єлисавета розвеселяли гостей музикою.

Михайло Свинарчук провів молитву перед перекускою. Потім, слідували привіти та побажання. Від церковної громади говорив Йосиф Бойко, від СУК Ґеня Свинарчук, а від Клюбу Старших Громадян Степан Лубкий. Син Данило звернув увагу на столик із експонатами побажань: від Королеви Єлисавети, Ґубернатора Гнатишина, та від провідників федерального і провінційного уряду. Там були і сертифікати, котрі ювілята отримали за свою працю в громадскім та церковнім житті в різних громадах, де вони колись жили.

На другий день, ювіляти вгостили близьку родину вечерею в ресторані. Із далека прибули: брат Івана Петро і Наталка із Едмонтону, їхній син Михайло і Дейл з Принстон, Б.К., сестра ювілятки Софія і Стефан Матієшин з Ванкуверу, кузин Василь Катеринич і Марія з Вернон, а із Еквил, Алта. — дочка Іванна і Браєн Каша та їхні діти Мелеся і Кес.

Щира подяка всім.

ENGLISH SECTION

HONOURING OUR PIONEERING MEMBERS

As a Centennial project the U.W.A.C. Maria Markovych Branch at Canora, Sask, has begun to write a series of twenty histories of pioneering members of their branch, who are 85 years of age and older.

We congratulate them on such a fitting project and will be reprinting their member histories in this and future issues of Promin, as they become available.

ANNA RUDY

Anna Wenarchuk Rudy was born November 10, 1896 to Danylo and Wolionka (Antonyshyn) Wenarchuk in the village of Antoniwka, Chortkiw in Ukraine. Anna was just five years old when in 1902 the family with her and her younger brother Ivan (3 ½ years old) arrived in Canada. They settled north of Canora, Sask., just west of the hamlet of Amsterdam, Sask.

Anna still remembers her village of Antoniwka in Ukraine and the thrill of going to church with her grandmother. Being the eldest, she often ran errands such as buying beans, sugar or sweets at the village "korshma".

At that early age, she still remembers well the great hardships of the pioneer years. As the family struggled to survive, build a home, clear land, Anna's responsibilities were endless. Two brothers and two sisters were born here. She recalls that no one in the family had a chance to learn to read or write.

On June 16, 1916 Anna married Panko Rudy and they settled to farm in the Mohyla district, 15 miles north east of Canora, Sask. Here they raised a family of six sons and three daughters. Anna loved gardening and grew beautiful flowers. Also during this time, being a capable cook, Anna was engaged to cook for weddings in the area. She now says she doesn't know how she managed with no power and only well water.

Anna had been a member of the women's group at St. Michael's Church in Mohyla from 1936 to 1958 and a devoted member of the church sisterhood for eight years. In 1962 Anna and Panko retired to Canora and in 1966, Anna joined the U.W.A.C. in Canora and served as a cook for one year. She has been a dedicated member ever since.

ANNA RUDY

Now at a robust 95, Anna has had a miraculous recovery from a stroke and subsequent heart surgery, and continues to live alone in her home.

ANNA SKORETZ

Anna Ukrainetz Skoretz was born November 8, 1902 in the village of Bohoriwka, Cherniwtzi, to parents Carl and Luzbeta (Dzelotobeka) Ukrainetz in Ukraine. Her father came to Canada in 1902 to the Sheho, Saskatchewan district but her mother and the family's five children joined him several years later, immigrating in 1910.

The family came to Sheho by train but then walked nine miles to an uncle's home. Her father was away working but had managed to build a log house leaving the finishing of it to the family. They plastered it inside and out while a neighbour brought a load of sheaves for the thatched roof.

Continued on page 16

Honouring Pioneers
continued from page 15

ANNA SKORETZ

Anna recalls that she was a child of eight when she was required to babysit for a cousin while the harvest was on.

In 1919 Anna married Alexander Skoretz at Buchanan, Sask. The marriage was blessed with five children of which only three survived. She remembers that in those days Ukrainian books and newspapers were always in her home.

In 1935 Anna joined the women's group of St. Michael's church at Rama, Sask. and remained an active member until 1947. From 1948 to 1958 she was a member of the Daughters of Ukraine branch of the U.W.A.C. in Vernon, B.C. She joined the Canora branch in 1962 and remains an active member until the present time. She has been honoured with a 35-year certificate of membership.

Anna, now in her 90th year, lives in her own home and enjoys fairly good health. She grows a garden and is able to participate in some of the community activities.

JULIA TYMRICK

Julia Kondra Tymrick was born in February 1905. She was the fourth child of pioneer parents Oleksa and Evdokia (Dyda) Kondra who had just begun their new life in the district of Mazepa, south of Mikado, Sask. Her parents had immigrated to Canada childless in 1889 with their parents. Julia now had two older sisters and one older brother. Soon more children were born. The children all grew up learning to help with everything that required to be done. The girls especially learned to cook, clean and look after younger children while parents were occupied with more difficult chores.

Life centered around the early social activities of a very progressive school and church organizations both named Mazepa. The church was only a half mile away.

As early as 1926 Julia became a member of the U.W.A.C. with the newly-organized Olha Kobylianska Branch in Mazepa, and was its continous active member until 1954. For many years she was a member of the church choir there.

In October 1930, Julia married Metro Tymrick and together they raised two daughters, Alice and Sonia. They farmed in this community until they retired to Canora in 1954.

In 1964 Julia became a member of the Canora Branch where for several terms she acted as assistant cook.

In 1976 Julia was honoured with a 40-year certificate of membership in the U.W.A.C. at Canora.

As her health deteriorated, Julia became a resident of the Special Care Home, Gateway Lodge, at Canora, Sask., where she has lived since the fall of 1989.

JULIA TYMRICK

THE GREAT HARVEST

— by Tracy Yurkiw, Winnipeg
(3rd prize winner U.W.A.C. Essay Contest)

It was very hard for us, those first few years on the harsh, uncultivated land of the Canadian West. All we brought with us from Zboriv was fierce determination and the spirit of our forefathers. In time however, we transformed the wild prairie fields into a home surrounded by golden thriving acres of wheat and barley. All we had in those early years was a few tools and my brothers and sisters to help Mama and Tato in the fields. Eventually, a community of settlers grew around us — their farmsteads, and ours, formed the strength and backbone of Canada — a rich agricultural heritage.

Thinking about those days, when I was still young and strong, the most vivid memories are of early October when the shortening days and chilly nights would signal the beginning of the harvest. However, one who has never lived on the prairie cannot understand the vigours and hardships demanded of us during this time. My father had only one team of horses and a binder to ease his workload. Horses we would obtain quite easily through breeding but for a new binder Tato had to make a long trek to the nearest town in early autumn. Fortunately, we were among the lucky few who had more than 10 acres and could afford a binder. These machines were invaluable to us during harvest. Pulled by our horses, the blades of the binder would cut all of the grain, shape it and tie it into sheaves. These sheaves then came out of the binder's drum onto huge picks located at the rear of the binder. We were then able to unload the sheaves onto the fields, forming neat and orderly rows.

During those years my family could not afford to hire help, my brothers and sisters and I would have to skip a few weeks of school to walk behind the binder with Mama. It would be up to us to arrange the sheaves in a triangle shape forming what we called "stooks". We did this so that air could flow through and around the grain, drying it out in time for threshing. The stooks stayed that way for about six days, depending on the weather.

Threshing machines were too expensive for us to buy, so Tato asked a neighbour he knew from the Ternopil region to come and thrash. The old neighbour was knowledgeable about machines and was able to keep his thresher in good condition. Threshing was too big of a job for my family, so along with the neighbour, Tato hired an outfit of workers who came for a day or two depending on the size of the harvest. My job was to fit up eight to ten teams of horses that would cart the wagon boxes. These boxes were specially sectioned off by hay racks so that when the workers picked the stooks and threw them onto the wagon, they would be organized. Once the box was full, I delivered it to the threshing machine. There the workers unloaded the sheaves from the wagon box onto one of two conveyer belts located on either side of the thresher. The sheaves rumbled down the conveyer belt and emptied into a large drum which separated the wheat into grain and straw. It was fascinating to watch the golden grain and straw shoot out plentifully through separate pipes, finally landing on a wagon. When wagons of either grain or straw were filled the horses carried it over to the grainery and an empty one would take its place. Since most of the workers were in the fields loading the boxes my brothers, sisters and I were in the grainery shovelling the grain into sacks.

Threshing time was strenuous work and after awhile my arms would get numb from shovelling and my hands would develop huge callouses. The only time there would be a break was if one of the workers piled too many stooks at once on the conveyer belt, causing it to clog up. Unfortunately, our short break would have to be made up by working late into the evening. If Tato thought it would rain the next day then we would work all night long so that the dried sheaves would not get ruined by the rain. For light, workers burned straw piles and continued on.

Continued on page 18

continued from page 17

One time the fire started to spread close to the grainery and we fought it back by frantically flinging our jackets on the growing flames. Tato said we were very lucky to have not lost our house.

The workers finally would catch some sleep in the grainery after the work was done. Very early in the morning before the workers awoke, I would help Mama prepare a large breakfast. Quite frequently during harvest time I got only one or two hours of sleep because there were so many things to do. Sometimes Mama and Tato looked so tired and weary, like they would drop, but their strength and spirit would keep us all alive and going.

The end of the harvest and threshing time was especially celebrated by all of the farm families in the community gathering together in a barn for a barn dance. The seniors would form a band, playing instruments such as violins, mandolins, accordians and cymbaly. My friends and I would polka and dance to the melodies of our homeland and heritage. The Ukrainian community was formed during these times and grew strong. Together we prospered and overcame the lost crops and setbacks; together we stood so that future generations could carry on with great pride in the rich Ukrainian heritage and traditions.

Ukrainians threshing with their own outfit at Stuartburn, Manitoba, 1902

ST. OLHA'S WOMEN'S ASSOCIATION MOOSE JAW

The St. Olha's Women's Association of Moose Jaw, Sask. is a small branch. We have 14 active members in our branch trying to keep alive the Association, its traditions and our faith together in our community. Over the years our membership has steadily declined due to people moving away, illness and death, making it harder to keep the Association active.

At this time, we would like to extend a special thank-you to our President, Stephanie Alexander, under whose leadership and with cheerfulness has kept our involvement in the branch a pleasure.

Some of the activities our Association was involved in 1991 were:

- In January our Congregation sponsored a Ukrainian New Year's Dance which was a huge success once again.
- We had several Socials at which the Congregation got together after all the hard work everyone put in.
- Easter and Xmas Teas and Bake Sales were successful again. Thank-you to the ladies who donated their time and hard work to make these events a success.
- We catered several memorial services and funerals and dinners after church services this summer. We have been fortunate to have increased our number of church services this year.
- In August we sent two members to the U.W.A.C. Convention in Saskatoon to convey some of our branch concerns.
- In November at our Annual Meeting the same executive was re-elected.

Some of the organizations and charities we supported this year were Telmirde Heart Foundation, Red Cross, United Way, Multiple Sclerosis, Salvation Army, Xmas Fund, Pro-life, "Ecolos", the Museum Foundation and the Ukrainian Canadian Congress Council.

On behalf of St. Olha's Women's Association we would like extend best wishes to everyone in 1992.

— submitted by President — Stephanie Alexander
Secretary — Jean Thatch

ANNUAL REPORT: UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA MANITOBA BRANCH

The Manitoba Branch of the Ukrainian Museum of Canada of the U.W.A.C. has 16 members on its Board of Trustees and two advisors. They are:

Mrs. H. Bohonos, Pres.,
Mrs. C. Kowalchuk,
V. Pres.,
Mrs. L. Kutny,
Recording Sec.,
Mrs. R. Kondra,
Corresp. Sec.,
Mrs. N. Pawlik,
Curator,
Mrs. M. Pestrak,
Treasurer.
Mrs. S. Bejzyk,
Mrs. H. Chubaty,
Mrs. E. Shuvera,
Mrs. S. Petrow,
Mrs. H. Onufrejchuk,
Mrs. M. Foster,
Mrs. I. Skuzanski,
Mrs. M. Zajcew.
Elected Sept. 1990 —
Mrs. L. Marusenko,
Mrs. L. Sorokowski,
Mrs. H. Lasko, and in advisory capacity:
Linda Lazarowich and
Mrs. Z. Kripiakevich.

Sadly, we lost a very dear friend and one of our most dedicated and knowledgeable volunteers, Miss Theodora Hawrysyshyn last October, 1991. During the period of this report, Sept. 1990 to the present, the Manitoba Branch of the Ukrainian Museum of Canada has participated in the following events, through its representatives:

- Oct. and Nov. 1990 — Mrs. Pawlik and Mrs. Sonja Bejzyk, President of the Provincial Executive of the U.W.A.C., visited several member branches in rural Manitoba as well as in Winnipeg, with slides and a short talk about the Museum fund-raising for the Ukrainian Museum Foundation Fund.
- March 1991 — Mrs. Pawlik represented our Branch at the Annual Museum Conference in Saskatoon.
- Mrs. Linda Lazarowich attended the Museum's "Task Force" meeting in Saskatoon.
- March 1991 — Mrs. Marusia Foster attended the Association of Manitoba Museums Conference.
- June 1991 — The Manitoba Branch of the Museum donated funds to sponsor a Wine & Cheese reception at the official opening of an exhibit of the U.W.A.C.'s collection of William Kurelek paintings

Continued on page 20

Reports
continued from page 19

entitled "Pioneer Women" at the Ukrainian Cultural and Educational Centre (Oseredok).

- August 1991 — Mrs. Pawlik and Mrs. Kondra attended the session of the Ukrainian Museum at the S.U.S. Convention in Saskatoon.
- Sept. 1991 — sponsored an 8-week Weaving Course, with 8 students. The teacher was Mrs. Sandra Sobkowich-Wiebe.

Our Branch sponsored two annual fund raising events: "Yarmarok" in May and the "Coffee House" at the Kyiv Pavilion during Folklorama in August. Both were very successful — thanks to the help of members from all three Winnipeg branches of the U.W.A.C. Their help is always greatly appreciated.

During the past year we also received the following Grants:
— From the Department of Culture, Heritage & Recreation.
— From the Manitoba Government Department of Employment Services, Career Start Program — this grant partially covered the wages of one of the students hired to help during the summer months.
— From the S.U.S. Foundation.
We gratefully acknowledge their financial support.

Two students were hired to work for the Museum during July and August — Tammy Onyschuk and Tania Muzyka. (Tammy was later replaced by Kathy Drewniak). The students worked on cataloguing, guiding the tourists and so on. We also have several volunteers who can be counted on to help when necessary, (such as larger bus tours). Their help is invaluable.

The Museum's collection is continually growing, enriched by donations from supporters and members, as well as some purchases. We also have received donations of handicrafts for our boutique/gift shop — donations that are very much appreciated .

One area that could certainly be improved is general membership. New members are always welcome, whether individuals or organizations. Manitoba at present has the lowest membership, which is something we'd like to correct. A single membership cost is $10 and for $25 a family can become members of this very worthwhile organization.

HEALTH

PUT THE HALT ON SALT

What seems to be a harmless flick of the wrist can add up to trouble if it's holding a salt shaker. Salt contains sodium. Sodium is an essential mineral for life. The exact amount of sodium needed varies from person to person, but most Canadians are eating about three times too much. Excess sodium can lead to high blood pressure or hypertension in some individuals. High blood pressure can result in heart or kidney problems. Using less salt makes sense for all.

Using less table salt and less salt in cooking are sure ways to reduce your sodium intake. Unfortunately, sodium hides in many foods. It can occur naturally or is added in food manufacturing. For these reasons, it cannot be eliminated. What you can do is be aware. Watch how much you consume and plan meals accordingly.

Some of the saltiest items include foods that are smoked, salted, cured or pickled with sodium; processed cheeses and spreads; convenience foods such as dried or canned soup mixes; fast foods; and snack foods. Other sodium culprits include drugs with a sodium base, baking powder and soda, condiments, and even some soft drinks. Remember to read food labels. Limit or avoid products listing salt, sodium, Na, or MSG.

To further assist you in the salt halt, here are some more ideas:

1. Rinse canned foods in water before using them.
2. Reduce the salt used in baking. This shouldn't affect the final product. Also consider using low sodium baking powder.
3. Experiment with new herbs and spices. Herbs can make a delicious alternative to salt.
4. Substitute low sodium foods for the high ones. Try lemon juice in place of soya sauce or fresh orange juice instead of tomato juice.
5. Consider using a salt substitute. Check with your doctor before switching.
6. Look for and ask both your grocer and restauranteur for low sodium foods.
7. Keep your eyes open for low sodium recipes like this one:

Continued on page 21

continued from page 20

LOW SALT SEASONING MIX

Makes about 45 ml (3 Tablespoons)

10 ml (2 tsp) onion pepper
1 ml (¼ tsp) pepper
5 ml (1 tsp) dry mustard
5 ml (1 tsp) paprika
2 ml (½ tsp) thyme
2 ml (½ tsp) ground celery seed
10 ml (2 tsp) basil
2 ml (½ tsp) dried parsley flakes
2 ml (½ tsp) ground marjoram

Combine all ingredients in a small jar with a tight-fitting lid; shake well to mix.

Small changes like these can make a big difference. If you cut down on salt your taste buds will readjust in 3 to 6 weeks, so you won't miss it. Reducing salt intake is an important part of consuming a well-balanced, varied diet. Give it a try.

— submitted by Terry-Ann Oleskyn
Public Health Nutritionist
Saskatchewan Health

CENTENNIAL CALENDAR

• **Continues through March 15, 1992 in Edmonton** — *"Spirit of Ukraine"* Art Exhibit, organized by the Winnipeg Art Gallery in honour of the 100th anniversary of Ukrainian settlement in Canada, continues to tour throughout western Canada. The exhibit features selections from the State Museum of Ukrainian Art in Kyiv and encompasses 500 years of painting. The exhibit is currently at The Edmonton Art Gallery (2 Sir Winston Churchill Square) and is sponsored by the Alberta Ukrainian Canadian Committee of the Ukrainian Canadian Congress — Alberta Provincial Council and Sherritt Gordon Limited as a sponsorship partner. The media sponsor is The Edmonton Journal. Contributors are the Art Association of the Edmonton Art Gallery, the Holy Ball Benefit Fund and other corporate and private donors.

From Edmonton the exhibit will tour in other galleries in Alberta as well as in British Columbia and Saskatchewan.

We would like to share with our readers news of any special Centennial events organized throughout Canada. Please send a short note about what's happening in your branch or community to Promin, English Section Editor, and we'll list it in our Calendar. Include dates, times, locations and admission costs.

"ANTARCTICA: WILDERNESS AT RISK"

Canada and other Antarctic Treaty countries signed a historic accord in Madrid, October 3, 1991, banning mining and oil exploration in Antarctica for at least the next 50 years. (See the "Globe & Mail", October 5, 1991)

The accord was signed by 24 of the 26 consultative treaty members — countries with full voting rights, and by seven non-voting countries. It is expected the Treaty will have been signed by 40 countries within the next year. After 50 years the ban can be reversed only if three-fourths of the consultative members approve.

France and Australia, enthusiastic advocates of turning Antarctica into a scientific and wildlife park, welcomed the accord. Environmentalists the world over are pleased that the protocol was signed but still have many concerns that it may not be enough to save the ecology of Antarctica.

To understand the significance of the agreement, it is necessary to understand the geography and history of Antarctica. In size it is like the USA and Mexico combined. It surrounds the South Pole and is the world's fifth largest continent. It is nearly circular except for the inlets of the Ross and Weddell Seas and the projection of the Antarctic Peninsula, which is about 500 miles from the southern tip of South America.

An icecap, formed from the accumulation of 100,000 years of light snowfall, and averaging 3000 metres thick, covers most of the continent. Mountains stick out through the icecap in the interior. Great rivers of ice, called glaciers, grind slowly down to the sea. The warmer seacoast has many kinds of animal life: seals, whales, and fish in the water and petrel and penguins near the shore. Penguins account for 85 per cent of the total bird population. Mites, springtales, lice and midges live under rocks. There are no native people, no vertebrates or polar bears and no birds on the continent itself. The only plants able to survive are microscopic soil fungi, algae, lichens and mosses on the ice-free areas and on the islands.

Antarctica is a desert of ice with the coldest, windiest and driest climate in the world. The average temperature is -30 and -55 degrees Celsius though -88.3 degrees C has been reported. At that temperature, steel shatters when dropped and a cup of water explodes into ice when thrown into the open air. As for winds, great cyclonic storms circle the continent in a constant procession from west to east, often exceeding 200 km per hour.

The ice shelves are continually discharging huge icebergs which move out to sea and may take years to melt. The world's largest iceberg, as reported in the "Edmonton Journal", October 21, 1991, said to be the size of Cyprus Island, showed signs of breaking up as it passed through shipping lanes in the south Atlantic Ocean. Since splitting from the Antarctic icecap in 1986, it has travelled about 2000 kilometres.

Antarctica lay undiscovered until 1772 when Captain James Cook sailed around it. People first set foot on it in 1821 when an American seal hunter, Captain John Davis, sent his crew ashore. In 1841, James Ross explored parts of it and named the region Victoria Land. Seal hunters and whalers visited it but they guarded the secret of their hunting grounds.

The news of the race to the South Pole by Robert Scott of Britain in 1910 and by Roald Amundsen, a Norwegian, in 1911, brought it to the attention of the world. In 1923 the British made a formal announcement of their claim. Year by year, other countries claimed areas by sending expeditions: France and Germany in 1938, Norway and the USA in 1939, Chile and Argentina in 1940. Claims became contested. Finally, seven countries agreed and marked pie-slice sections among themselves with the apex of each section at the South Pole.

After the Second World War there was a great expansion of scientific work in Antarctica. More than 40 meteorological, glaciological and geological stations were established around the coast of the continent by French, Australian, British, Norwegian-Swedish and USA groups. Barney Brewster, author of "Antarctica: Wilderness at Risk" (published by Friends of the Earth, San Francisco, 1982) describes in realistic detail the consequences of the scientific and human invasions in search of oil, coal, precious minerals and tourist entertainment. The delicate south polar environment cannot cope with pollution.

The International Geophysical Year of 1957-58 singled out Antarctica for special attention and twelve countries co-operated on the Antarctic Treaty of 1959, which came into force in 1961. It stipulated a period of 30 years after which its terms may be renegotiated. The main provisions of the Treaty of 1959 were freedom of scientific research, all activity for peaceful purposes only, no further claims to be requested by any country, no nuclear

Continued on page 23

Antarctica

continued from page 22

explosions or disposal of radioactive wastes. The recent Treaty of 1991 in Madrid bans mining and oil exploration. The only major power which is not a member of the Treaty is China.

PROTECTION NEEDED

No one disputes that Antarctica needs protection from mankind. Approach any scientific station which encircles the continent and one is met by a litter of supplies and solid wastes. Diesel-electric generators produce a constant noise, the water tastes of diesel fuel, the air is full of the smell of exhausts. But garbage is the main problem. In the extreme cold, nothing decays and human garbage is highly visible. Luckily, it freezes solid so does not smell.

A variety of methods of sewage disposal was tried. At first, all garbage was dumped into the cracks in the ice. But unpredictable ice movements kept bringing up the mess. Pits are used but soon form a frozen pyramid. Much garbage is thrown into the sea. The USA dumped 2000 empty fuel drums into the ocean only to find most of them washed up on nearby beaches. Human waste, carefully sealed in plastic bags, ends up in the sea and will float around for eternity.

In January, 1989, an Argentine naval ship, the "Bahia Paraiso", floundered near the coast and created a huge diesel oil spill. It was confirmed that 52,000 gallons of diesel fuel leaked from fuel bladders at the American base at McMurdo Sound.

In the last 25 years, underwater cameras off McMurdo Sound have revealed a variety of rubbish: fuel lines, barrels, buckets, rope, clothing, trucks, tractors, bits of aircraft. The thousands of beer cans outnumber the sponges on the sea floor and may soon cover them altogether.

In spite of the Antarctic Treaty of 1959 prohibiting nuclear use, the United States operated a nuclear power plant, nicknamed Nukey Poo, at McMurdo Sound in the early 1960s. Fortunately for Antarctica, the ten years of Nukey Poo's operation was an expensive story of shutdowns, fire damage and radiation leaks. It was closed down in 1972. It took six seasons and $US 1 million to remove the reactor and ship it to South Carolina for burial.

The idea of nuclear waste disposal in Antarctica was considered very seriously in USA. According to the Dr. Edward J. Zeller plan, an area of 10,000 to 20,000 square kilometres, at least 700 km from the coast, would be set up for this purpose. The toxic wastes would be contained in metal cannisters. These "hot moles" would be placed on the ice surface and would melt their way to a depth of 1500 metres in three to five years. In light of the limited understanding of the icecap and the forces at work within it, safe containment of radioactive material cannot be guaranteed. That mindless idea was rejected but it shows the "eco-ethical bankrupcy of nuclear power advocates."

About 90 percent of the world's fresh water is wrapped up in the ice of Antarctica. The icecap discards many tonnes of ice per year. Why not use its icebergs for fresh water? A sailing ship once towed an iceberg into the Peruvian port of Callao where it was used for ice. A study by a French engineering firm for a Saudi prince in 1976 revealed that it would be technically feasible to tow an iceberg, 11 km by 3 km in size, to deep water moorings in Arabia.

But feasible is not always practical. Icebergs have an enormous drag and towing them at a speed of 2 km per hour would demand powerful tugs and a huge amount of fuel. Icebergs melt quickly in warm water. They would have to be insulated from the tropical sun when towed across the equator. Broken pieces from the berg would be a hazard to shipping. In view of the difficulties, the idea was given up.

Tourists and souvenir hunters have been a problem for Antarctica since the first cruises were organized in 1968. Hundreds of people tramp around disturbing the wildlife. They demand entertainment. Some want to ski, others to snowmobile. Both ideas were blocked by the authorities due to the danger. Empty cigarette packets and film wrappers add to the garbage problem. Many tourists are also souvenir hunters. They remove valuable archeological items such as fossilized wooden logs, agate and quartz. Boxloads of wind-carved rocks and meteorites have been removed. Future scientific research cannot be carried out when the continent is stripped of its geological assets.

Jacques Cousteau, the well-known French oceanographer and environmentalist, sketches a grim scenario. Quoting him from "Newsweek", October 23, 1989:

"Mining coal or drilling for oil on Antarctica would create quantities of dust, carried about by the strong winds. The ice would grow darker, absorb more heat and start to melt. A seismic explosion beneath the ground would provoke the dislocation of large parts of the ice sheet and create icebergs. My fears may be exaggerated but, 'Why tempt the devil'?"

— submitted by Helen Raycheba

To help you fill out your income tax return

Extended hours

From February 24 to April 30, we offer an "after hours" phone service from 5 p.m. to 9 p.m., Monday through Thursday.

You can also call T.I.P.S. Info-Tax, our automated phone service, 24 hours a day, 7 days a week, for recorded information on selected topics.

No-calculation returns

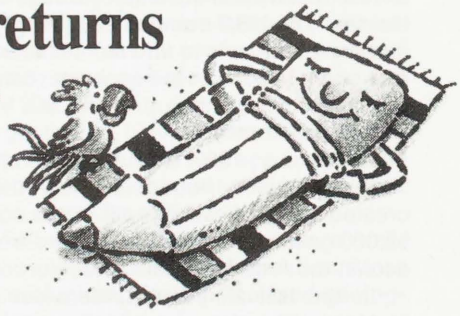

To make things easier, we've designed two simpler tax returns that don't have any calculations.

These optional returns are great for people with straightforward tax situations. If you're under 65, you can use the "Short." If you're 65 or over, the "65 Plus" is for you. Whatever return you use, you should fill out only one.

Make sure your return is not delayed

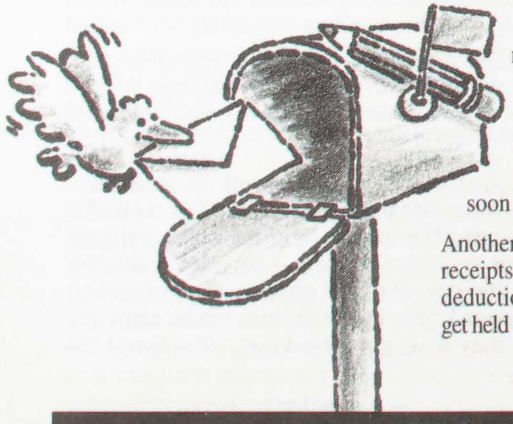

Lots of people fill out their tax return with great care, only to miss details that can make all the difference. For example, if your address is incomplete or incorrect, your refund could be delayed or sent to the wrong place.

If you will be moving, write the new address on your return, or if you don't know it yet, please call us to let us know as soon as you can so we can update your file.

Another important detail is attaching all the slips and receipts that support your claims for credits and deductions. If any are missing, your return may get held up while we contact you for the information.

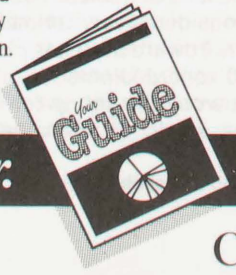

We're making it easier.

Revenue Canada Taxation | Revenu Canada Impôt

Canada

УКРАЇНСЬКІ ПРАЦІВНИКИ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ ім. ЛЕОНІДА ГЛІБОВА

ГАРФА ЛЕІЛІ

(ЛЕГЕНДИ ПРО ХРИСТА)

Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді (УПЛДМ), завдяки щедрим пожертвам пані Марії Тарнавської-Крижанівської та її синів, видали збірку легенд Константини Малецької (Віри Лебедової) „Гарфа Леілі". Книжка прикрашена ілюстраціями-дереворитами Юрія Кульчицького.

Авторка в цікавій формі описала біблійні перекази для молодого читача. Така книжка потрібна дітям в Україні, потрібна дітям і поза Україною.

Нижче подаємо лист учительки з України. З нього видно як потрібна в Україні книжка, позбавлена комуністичного дурману. Такою книжкою і є „Гарфа Леілі". УПЛДМ і дбає про розповсюдження її в Україні й поза Україною.

Редакція.

ЛИСТ УЧИТЕЛЬКИ ВАЛЕНТИНИ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК (СІЧЕСЛАВ)

Шлю палкий привіт уже з Незалежної Держави України! Перший день, коли й Союзу немає!... Дуже радісно, що нашу Україну вважають однією із найважливіших. За які це віки! Слава Богу — сповнилась мрія українців — відчувати себе самими та на своїй таки землі!

Так, що цьогорічне Різдво буде особливо радісним і гучним — це Різдво і нашої вільної Держави.

Уже на другий день після референдуму в нашій школі „повіяв вітер степовий". А приніс його з собою наш місцевий бандурист, Іван Семенович Скотаренко. Охоче відгукнувся на наше запрошення. Та ще приїхав не сам, а з п'ятирічною унучечкою, Оленкою, яка вслід за дідусем теж пробує грати на бандурі. І ось у розповіді сьомиклясників про історію нашого краю, за леґендами книги „Савур-могила", вплітало і рокотання бандури, коли линула дума і стогін неньки-України, коли звучала „Пісня про Морозенка", а також „Розрита могила" Шевченка. А ось ніжний повів любови до рідної України, „Любіть Україну" Сосюри: гнівне обурення на тих, хто зрадив рідну мову — Д. Павличка, тремтлива любов до рідного міста — у вірші місцевої поетеси, Ганни Шепітько.

До останніх двох пісень музику склав сам Іван Семенович. Дві години, без перерви, пролетіли, немов кілька хвилин. Діти були вражено-притихлі. Навіть найбільший шибеник, який крутився на початку лекції, усміхнувся, почувши звук бандури, притих, і уважно слухав співу кобзаря. Панові Скотаренкові теж сподобалося в нас, бо залишився пограти й поспівати ще одній клясі, яка прийшла на зміну попередній у кабінет.

А через кілька днів інша колеґа, Лідія Василівна, проводила з дев'ятою клясою літературний щоденник із творчості Василя Симоненка та Василя Стуса, про яких вони раніше й не чули. Скільки поезій пролунало по годині! Видно, що дітям вони сподобалися. Так відрадно! Бо в сучасні прагматичні душі поетичне слово не може достукатися. Намагаємося відкрити зачерствілі душі до поетичної, пісенної краси слова. У пригоді до підготови усіх цих лекцій стали надіслані від Вас книжки.

Як провели ми перше зимове свято — описав Андрійко. А ось святого Миколая ми відзначали вперше. Про нього ніхто не знав. Та я й сама дізналась про нього лиш минулого року.

Діти готувалися ретельно: самі з батьками шили костюми і ангелів, і сніжинок, і чортів. А вже святому Миколаєві костюм робила я сама, як на малюнку в читанці. І Микола у нас знайшовся

— заступник директора для виховної роботи. Микола — та ще й з бородою! Жартує: „Вперше в житті був святим!"

П'єску, як і належить, показали ввечорі для тих двох кляс, в яких я веду народознавство. Артисти грали дуже добре. А чортами були найбільші шибеники. Тому охоче наділяли різками (с верби) тих нечемних, яких святий Миколай не нагородив. Присутні були й батьки, правда, небагато. Малим акторам так сподобалося, що готові були грати ще раз. На наступний рік уже поставимо більшу п'єсу...Задумались і ті діти, кому святий Миколай не подарував нічого. Звичайно, їн було прикро, та я висловила в кінці вечора надію, що наступного року в нас буде більше чемних дітей.

А Андрійко ні на хвилину не сумнівається, що справді саме святий Миколай приніс йому дарунок. Після перегляду телепередачі просив знайти йому віршик. Швидко його вивчив і написав записку святому Миколаєві, прохання, як було у п'єсці, і поклав під подушку. А ввечорі і вранці прочитав молитву до святого Миколая перед його образом.

Вранці встав, після молитви, підняв подушку, — немає записки! „Значить — був Миколай" — каже. — „А де ж подарунок?" Глянув нижче, а він під диванною подушкою. Зрадів! Цілий день грався трактoриком. Я рада, що ще зневіра не закралась в його душу!...

Вчора, на телепередачі „Соняшні клярнити" виступали мистецькі колективи львів'ян. Хороша була передача. Була й пісня про святого Миколая. Нам так потрібна вона буде до п'єси!...

ЛИСТ АНДРІЙКА

Одержали Вашого листа якраз на Андрія. Дякую Вам за подарунок на День Ангела. А у клясі на українському читанні Мама провела з нами свято Андрія Калити. Бабуся спекла калиту. Я допомагав прикрашувати калиною й горішками. Мама напекла печива. І ми в клясі грали „Укуси калиту!". Це не дуже легко. Мені не вдалося. Потім мама розламала корж і роздала всім. Було весело і смачно.

На свято Миколая мамині учні поставили п'єску, але я не бачив, бо хворію. Зате бачив схожу на телевізорі зі Львова. Я теж вивчив віршик про Миколая, прочитав увечорі молитву. А вранці під подушкою знайшов подарунок, тракторець, від Нього. Бажаю Вам здоров'я і щастя!

Андрійко
23 грудня 1991 р.

НАЗИВАННЯ ПО-БАТЬКОВІ

Читаючи про тих чи інших людей, що жили або й тепер живуть в Україні, ми часто зустрічаємо в підписах крім ім'я і прізвища ще й називання по-батькові.

Для людей, що походять з Галичини, це дуже незвичне, дивне.

Дехто обстоює називання по-батькові, спираючись на прадавню історичну традицію, а дехто називання по-батькові відкидає, вважаючи, що це є вплив російської традиції, де називання по-батькові є загально прийнятим.

Ми не будемо захищати одну чи другу думку, а розглянемо ситуацію в Україні.

Отже, хочемо ми чи не хочемо, називання по-батькові тепер в Україні є поширене.

Як і коли називання по-батькові вживається?

Загально прийнято вживати називання по-батькові при взаємленні молодших із старшими (наприклад: так учні звертаються до вчителя) або ж так спілкуються старші між собою при рівному соціяльному становищі. Так зверталися і звертаються і наші письменники один до одного при спілкуванні (напр. Лариса Петрівна, Тарас Григорович). Одначе, підписують свої твори тільки ім'ям і прізвищем (напр. Леся Українка, Тарас Шевченко, Іван Франко, Ліна Костенко, Іван Драч).

В російській мові письменники підписують свої твори ініціялами (перша літера імені і по-батькові) і прізвищем. Для прикладу оглянемо „Словарь української мови" (1907-1909) Бориса Грінченка. На першій сторінці стоїть підпис: Борис Грінченко, а на другій по російському — Б. Д. Гринченко.

Отже, нехай не лякає нас вживання „по-батькові" там, де воно вже закріпилось в Україні, але не пробуймо його вживати там, де воно навіть за часів царської Росії не вживалось. Про це пишуть науковці і в Україні. Без по-батькові (лише на ім'я і прізвище) називають письменників (Тарас Шевченко, Леся Українка), артистів і режисерів (Марія Заньковецька, Лесь Курбас), як також визначних осіб, як гетьманів (Іван Мазепа, Богдан Хмельницький) чи національних героїв (Симон Петлюра).

Очевидно, тепер, коли Україна стала самостійною, всі мовні трактування, як і багато чого іншого спірного в українській мові, буде досліджено, науково обгрунтовано і встановлено за законом розвитку нашої культури і мови.

О.Г.

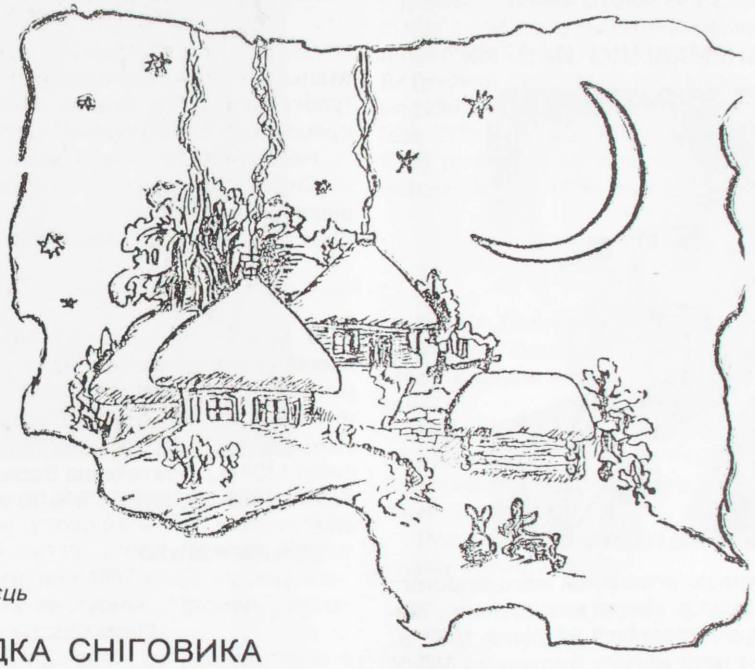

Тамара Коломиєць

ПРО ДІДКА СНІГОВИКА

У дідка
Сніговика —
Кочерга замість ціпка
Замість носа — бурячок,
Замість шапки — банячок,
Сперся він на кочергу
І ні кроку по снігу.

А в одлигу позіхнув,
Кочергою ворухнув,
Бороду розпушив
І по стежці рушив.
— Ти куди оце, куди?

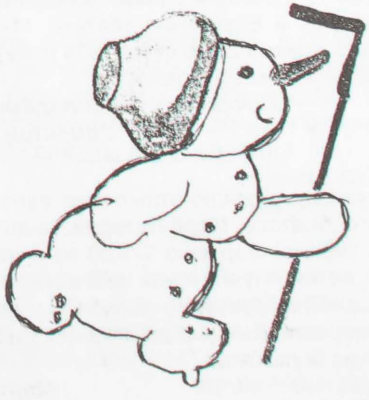

— А туди, де холоди,
Де снігів уволю —
На Північний полюс.
Буду жить там, поживать,
Дім із криги мурувать,
Кочергою у хокей
На крижині грати
І морозивом гостей
З шапки частувати.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

БЛ. П. МИХАЙЛО ЛАВРИК

У десяту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся, ніколи незабутнього **Михайла Лаврика,**що упокоївся 23 січня 1982 р., замість квітів на його могилу жертвуємо $50.00 на журнал „Промінь".

Нехай Господь Бог оселить душу покійного в Царстві Небеснім, там, де всі праведні спочивають. Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна Лаврик з дітьми й онуками.
Бурліґтон, Онт.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів — **Григорія і Марії Михалишиних,** що упокоїлись в Едмонтоні (батько 11-го грудня 1970 року, мама 26-го січня 1974 року), даруємо $35.00 на журнал „Промінь".

Дочка Наталя і Володимир Базюки
Едмонтон, Альберта

———————

В першу річницю упокоєння світлої пам'яті дорогої братової **Марії Лазарук,** (відійшла у вічність 1990 р.) жертвую $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на її могилу.

Марія Лазарук дуже шанувала журнал і була його передплатницею до останніх днів.

Вічна їй пам'ять!

Миртель Харук
Вегривіл, Альберта

Замість квітів на могилу нашої дорогої приятельки, покійної **добродійки Вікторії Симчич** (упокоїлась 20-го жовтня 1991 р.) даруємо на пресовий фонд „Променя" $30.00.

Нехай буде їй Вічна Пам'ять!

Синові Павлові і дочці Орисі висловлюємо щире співчуття.

Орися Буґера, Марія Марущак і Ярослава Русин.
Внніпеґ, Ман.

———————

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Михайла Вакалюка**(упокоївся в лютому 1972 р.), мого батька **Григорія Василіва** (упокоївся в травні 1959 р.), мами **Домки Василів** (упокоїлась в січні 1960 р.), сестри **Вероні Трумф** (упокоїлась в липні 1984 р.), брата **Івана Василіва** (упокоївся в серпні 1988 р.), дарую $66.00 на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Марія Вакалюк
Ванкувер, Б.К.

———————

У світлу незабутню пам'ять нашої братової **Галі Токарик** даруємо $50.00 на журнал „Промінь".

Нехай Господь оселить покійну у Царстві Небеснім!

Юрій і Анна Токарик
Едмонтон, Альберта.

———————

На свіжу могилу нашої почесної членки добродійки **Вікторії Симчич** замість квітів даруємо $15.00 на журнал „Промінь" в її пам'ять.

Синові Степанові і дочці Орисі з родинами висловлюємо щире співчуття.

Марґарета Ременда
референтка

———————

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа, **Сергія Бугая,** котрий упокоївся 6 січня 1980 р. складаю дар $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Оксана Бугай
Гамільтон, Онт.

БЛ. П. ДМИТРО І МАРІЯ ЯРЕМА

В пам'ять наших дорогих родичів, мами **Марії народж. Палчевіч** (упокоїлась 5-го жовтня 1954 р. на 51-му році життя) і тата **Дмитра Яреми** (упокоївся 27-го грудня 1967 на 67-му році життя), даруємо $50.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на могили покійних.

Покійні родичі приїхали до Канади: тато в 1926 р., мама в 1928 р. з села Олексенці, повіт Борщів. Поселились і проживали коло Бюкенен в Саскачевані.

Вічна їм пам'ять!

дочка Анна Шинківська
дочка Ірина Скорець
сини: Петро, Василь, Тарас
Бюкенен, Саск.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Кучера** (упокоївся 28 січня 1989 р.) замість квітів на могилу дарую $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Василина Кучер
Вернон, Б.К.

———————

В першу болючу річницю смерти мого дорогого мужа, батька, дідуся **Володимира Мазура,** який відійшов у вічність 25-го грудня 1990 р., замість квітів на його могилу даруємо $25.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна Мазур з родиною
Давфин, Манітоба

В пам'ять наших західних покійних рідних: батька **Михайла Струченського** (упокоївся 17-го вересня 1974 р.) **матері Сабіни** (упокоїлась 21-го січня 1975 р.) **брата Мирослава** (упокоївся 1930 р.), шваґра **Павла Дубинського** (упокоївся 17-го лютого 1982 р.), шваґра **Франка Дубинського** (упокоївся 30-го лютого 1986 р.), племінника **Петрусика Дубинського** (упокоївся 17-го березня 1990 р.), стрия **Дмитра Стручинського** (упокоївся 1972 р.) і тети **Катерини Буйнор** (упокоїлась 1980 р. в Сент Катеринс) даруємо в їх світлу пам'ять $50.00 на журнал „Промінь".

Никола і Оля Стручинські
Тандер Бей, Онтаріо

———————

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки в Єлов Крік, Саск. замість квітів на могилу бл. п. **Марії Бальон** жертвує $25.00 на журнал „Промінь".

Наша дорога членка Марія Бальон народилася в Україні 11-го серпня 1897-го року в родині Колесника, упокоїлась 7-го грудня 1991 року на 94-му році життя.

Родині висловлюємо співчуття, а покійній членці „Вічна Пам'ять".

Ольга Борса
секретарка
Єлов Крік, Саск

———————

В незабутню пам'ять наших дорогих родичів **Стефана і Катерини Кірстюк** та брата **Івана** дарую $30.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на їхні могили.

Марія Воробець
донька
Дапкен, Б.К.

———————

В пам'ять дорогої сестри бл. п. **Катерини Михайлюк,** яка упокоїлась 22-го січня 1992 р. в Саскатуні, Саск., дарую $20.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на могилу покійної.

Вічна тобі пам'ять, дорога сестро!

Марія Савіцька
Саскатун, Саск.

———————

Замість квітів на могили моїх дорогих незабутніх батьків, бл. п. **о. протоієрея Петра і добродійки Юстини Мельничук** дарую в їх пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

дочка Надія Боднар
Едмонтон, Альберта

БЛ. П. НІНА ШЕВЧИК

В незабутню пам'ять дорогої дружини **Ніни Шевчик,** яка упокоїлась 22-го березня 1982 року, даруємо на прес. фонд журналу „Промінь" $40.00.

Вічна їй пам'ять!

Муж, діти, внуки
Річмонд, Б.К.

Замість квітів на могилу нашої довголітньої членкині **Галі Токарик, яка** упокоїлась 18-го вересня 1991 року на 77-му році життя, відділ ім. Лесі Українки в Ванкувері дарує $15.00 на журнал „Промінь" в її пам'ять.

Цього року покійна була нагороджена грамотою Жіночої Ради Канади.

Мужеві і синам з родинами висловлюємо щире співчуття.

Марґарета Ременда
референтка

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої хористки бл. п. **Ольги Яремкевич,** яка упокоїлась 28 червня 1991 р., членки церковного хору з своїм дириґентом при громаді св. Іллі в Едмонтоні жертвують $25.00на журнал „Промінь".

Вічна їй пам'ять, а родині глибоке співчуття.

Едмонтон, Альберта

В світлу пам'ять довголітньої членки **Осипи Фарини** Союз Українок Канади при катедрі св. Івана в Едмонтоні дарує $25.00 на журнал „Промінь" замість квітів на могилу.

Вічна їй пам'ять! Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Мирослава Фербей — голова

Анна Томнюк — реф. „Променя"

У пам'ять покійних наших родичів **Івана Ґабриша,** що упокоївся 14-го лютого 1963 р. і **Юлії Ґабриш** (упокоїлась 19-го квітня 1970 р.), а також у пам'ять **Василя Дем'янюка** (упокоївся 2-го лютого 1977) і **Марії Дем'янюк,** що упокоїлась 12-го квітня 1988 р, даруємо $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на їхні могили.

Роман і Марія Дем'янюк
Кемрозе, Альберта

БЛ. П. ОЛЬГА ЯРЕМКЕВИЧ
ЕДМОНТОН, АЛЬТА.

28 червня 1991 р. на 70-му році свого трудолюбивого життя упокоїлася Ольга Яремкевич.

Народилася Ольга 21 лютого 1921 р. в селі Клебан (Україна) в родині свідомих батьків Єфрима і Меланії Патічук. В родині було четверо дітей: два хлопці (Михайло і Микола) і дві дівчини (Тетяна і Ольга).

Родина Патічуків прибула до Канади 1929 р. і оселелася в околиці Ст. Волбург, Саск. В 1943 р. Ольга одружилася з Михайлом Яремчуком. Молоде подружжя поселилося на фармі в околиці Елк Поінт в Альберті, там вони проживали, там Бог поблагословив їх трьома синами: (Георгій, Реймонд і Мирон).

В 1959 році родина переїхала до Едмонтону, тут народився ще один син Ларі.

Бл. п. Ольга належала до громади св. Іллі, співала в церковному хорі, була активною членкою Союзу Українок в відділі ім. Лесі Українки, була передплатницею „Променя" і „Вісника". Вона була щирою і приємною людиною, дуже любила свою родину і була як рідна мати для всіх.

В 1975 р. помер її муж Михайло, а в 1985 році померла її внучка, проживши тільки 6 років. Раніше померли її батьки, сестра і брат Михайло.

Панахиду і Похоронну службу Божу по покійній Ользі відслужив протоієрей Юрій Туржанський 3 липня, співав церковний хор.

Тіло покійної похоронено на цвинтарі Евер Ґрін коло її мужа Михайла.

Бл. п. Ольга Яремкевич залишила в смутку чотири сини: Ларі з дружиною Мері, Мирона з дружиною Джін, Жоржа з дружиною Сенді, чотири онуки, брата Миколу та ближчу і дальшу родину.

Товариство ім. Лесі Українки при церкві св. Іллі дарує $25.00 в пам'ять покійної як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна їй пам'ять!

Анна Доскоч, референтка.

БЛ. П. ОСИПА ФАРИНА

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

22 січня 1992 р. о 4 годині ранку в Ройал Олександра лічниці в Едмонтоні упокоїлася одна з найстарших піонерок Альберти, Осипа Фарина. Неначе відзначати 74-75-ту річницю Державности і Соборности України струджена і знесилена Осипа вибралася на поклик Господній у далеку дорогу до престола Всевишнього, щоб одержати особисто заслужену нагороду від Нього за її благородні діла для Української Православної Церкви в Канаді та українського народу взагалі. Ціле своє 98-літнє життя вона молила Бога, щоб дав волю Україні і, за словами Симеона Богоприємця, вона нарешті могла сказати: „Нині відпускаєш слугу Твою Владико, по слову Твойому заспокоєну. І бачили очі мої спасіння Твоє, котре приготовив Ти усім людям своїм, світло на просвіту невірних і на славу народу Твойого Українського". Вже на смертній постелі вона довідалась в місяці грудні 1991 р. про закріплення Незалежної України і про розвал Совєтської тюрми народів.

Народилася Осипа Керрі в родині Константина і Катерини (Давидович) Стефановичів в селі Товмач, в Західній Україні 2 лютого 1894 року. До Канади прибула на кораблі „Сицилія", 24 грудня 1896 р. до м. Квебек. Потім осілися на фармі в околиці Стюартбирн в Манітобі. Там же 11 листопада 1913 року вийшла заміж за Григорія Фарину, сина Гната і Катерини. Внедовзі Григорій почав працю в Канадській Державній Залізнодорожній фірмі, дослужився до посади, але треба було переїжджати з місця на місце, як Смокі Лейк, Линдбирґ, Елк Пойнт, а на кінець в 1943 р. до Едмонтону, де в 1959 році він пішов на пенсію.

Під час канадської економічної кризи в 1930-тих роках Осипа з чотирма дітьми, Розалією, Левком, Катериною і Романом господарювала на гомстеді Фаринів коло Елк Пойнт, де вона вміло керувала господарством, але скоро всі перебрались до Едмонтону в 1943 році, щоб використати „чорне золото"-нафту під їхньою землею. Вона залюбки користувалась своїм автом „Форд" — Модель Т, одною з перших автомашин.

Всюди, де було українське поселення, Осипа і Григорій брали активну участь у церковному і громадському житті. В Смокі Лейк Осипа вступила в члени Союзу Українок Канади, їздила на з'їзди СУС, на Церковні Собори та Провінційні чи Окружні з'їзди Союзу Українок Канади чи СУМК. В Едмонтоні вона залюбки брала активну участь у відділі Союзу Українок при Катедрі св. Івана та інших українських організаціях та інститутах. Вона відзначалася в комітетах відвідування хворих по лікарнях, а вже найбільше присвятила уваги разом з мужем до доброго, морального, патріотичного і освітнього виховання своїх дітей та внуків. За їхню невсипущу працю в 1959 р. Катедральна Управа піднесла Осипу і Григорія Фаринів до ступеня дожиттєвих Почесних Членів.

Покійна Осипа відзначалася жертвенністю на різні українські цілі, інститути, Колеґію св. Андрея і взагалі на українську культуру. Вона була дуже гостинна та гостила в себе наших священиків, єпископів і митрополитів. Крім цього вона знаходила час на подорожі і відвідини своїх рідних в Канаді і в США, і за свойого життя подорожувала різними способами транспортації від воза і волів почавши а на сьогоднішних джетах скінчивши. Вона була глибоко релігійна і до останньої осени щонеділі приходила на церковні Богослуження.

Після недовгого перебування в Ройал Александра шпиталі, запричастившись Чесними Дарами (о. М. Парфенюк) струджена і знесилена Осипа в 4 год. ранку в середу 22 січня 1992 р. віддала Богу духа. Панахиду в Катедрі св. Івана відслужив о. Тарас Удод в п'ятницю вечером 24 січня в присутності прот. М. Равлюка, ближчої і дальшої родини та біля ста приятелів і знайомих. Дуже чутливо співав хор Катедральної громади від керівництвом п-і Лесі Чумер, о. Тарас сказав глибоко обдумане, повчальне слово і переповів

життєвий шлях пок. Осипи. Біля 30 членок Союзу Українок віддали останню честь із запаленими свічками і їхнім прапором (М. Фербей) у дві шеренги і після панахиди та похоронної служби просвітили її відхід у далеку дорогу, з котрої вже нема вороття. Похорон з Катедри св. Івана в суботу 25 січня '92 року в 9:30 рано служив о. Тарас Удод в присутності о. М. Парфенюка (з церкви св. Михаїла) при дякуванні А. Мельничука, знову ж в присутності ближчої і дальшої родини (найстарший її внук, д-р Мирон Фарина, прилетів з Вікторії понести свою улюблену бабуню на місце її спочинку), численних членок Союзу Українок відділу при Катедрі св. Івана та великого числа приятелів, які віддали останню прислугу своїй улюбленій мамі, бабуні і „бабці" та з чуттям і жалобою випровадили її в далеку путь. Лиш наймолодший її син Роман, прикований невблаганною недугою до шпитальної постелі, не був в силі попрощати своєї дорогої мами. Свіжий сніжок, кріпкий мороз з вітром постелили дорогу для пок. Осипи на цвинтар Бічмавнт, де, під звуки останньої „Вічная Пам'ять", о. Т. Удод запечатав гріб чорною альбертською землею і в додатку жовтим піском з Йордану, що його привезла пок. Осипа і її доня Розалія спеціяльно для цієї цілі. І так тлінні останки пок. Осипи похоронили біля її мужа Григорія на вічний спочинок.

Поминальною трапезою в авдиторії св. Івана проводила внучка Ліона Бриджес. Смачний обід подали членки Союзу Українок при Каредрі св. Івана, слова прощання висловили: п-і Мирослава Фербей — від Союзу Українок згадуючи, що пок. Осипа і муж Григорій були українськими патріотами, одержали грамоти за 25-літню працю при громаді, про 60-літне відзначення заслуженої піонерки, признання за виховання дітей: Розалії, Левка, Катерини і Романа; Омелян Єринюк — голова катедр. громади звернув увагу на те, що покійна передала любов до праці в Церкві своїм дітям, внукам і правнукам; Микола Швед — голова Клюбу Сеніорів, подякував за її участь у відділі, що закінчилася відходом з волі Божої.

Ліона Бриджес в імені родини висловила подяку о. Т. Удодові, дякам А. Мельничукові і П. Боднарові, старшим братам, катедральному хорові з його дириґенткою Лесею Чумер, труноносцям (д-р М. Фарина, Е. Звоздецький, Едвин Бриджес, Ґреґ Фарина, д-р Р. Марусик і Олекса Ісаєнко), членкам Союзу Українок за прислугу в церкві і за обслугу і смачний обід, за вислови співчуття для родини, внучці Христині за добірне урядження квітів, о. М. Парфенюкові і іншим отцям і приятелям за відвідування її в лічниці. На кінець подякувала тим, що зложили на „нев'янучий вінок" на Катедру св. Івана, на Колеґію св. Андрея, на Консисторію УПЦК, на музей, на Інститути й інші добродійні цілі. Ліоні рівнож пригадалося, як її бабуня залюбки вміла розважатися грою „в бриджа" та користуватися всіми засобами транспортації, включно з сучасним повітряним джетом.

У глибокому смутку залишила Осипа: дочку Розалію, що піклувалася мамою продовж років аж до кінця, дочку Катерину з мужем Давидом Гобден і їх дочкою Сонею і внуком Джорданом, сина Романа з дружиною Олександрою і їх сином Григорієм і дружиною Мишел, з їх дітьми Михасем і Гедер, з їх дочкою Катрусею, її мужем Рик Калаваскі і їх донею Сементою, та з їх дочкою Доною. Синову Наталку з її сином Мироном, його дружиною Єлисаветою і дітьми їх Николою і Лаврою; з їх дочкою Ліоною, її мужем Едвин Бриджес і їх дітьми Данилом Івасем і Денисиком; з її дочкою Христиною, її мужем Евгеном Звоздецьким і їх дітьми Аріяною і Мироном.

Покійна Осипа вирушила в довгу дорогу, щоб зустрітися на лоні Авраама зі своїм мужем Григорієм (1966 р.), із сином Левком (1980 р.), з внуком Мирославом (1977 р.), і внуком Давидом Гобден (1980 р.). Вона залишила для нас живучих рештку своїх матеріяльних надбань і милі спогади по собі, а з собою забрала лиш свої добрі діла, за котрі вона одержала з рук Всевишнього Його вічну нагороду, а серед нас Вічну по собі пам'ять.

Павло Кіт

УВАГА, ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

Адреса „Променя" вже давно змінена. Листи до редакції „Променя" треба писати на таку адресу:

PROMIN
842 MAIN STREET
WINNIPEG, MANITOBA
R2W 3N8

Редакція

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Mr. Borden B. Chanasyk (Vernon, B.C.)	$125.00
Mrs. Katherine Rozak (Edmonton)	100.00
U.W.A.C. Kniahynia Ol'ha Branch, Moose Jaw, Sask.	100.00
Mrs. Mary Wakaluk (Vancouver)	66.00
Mr. Mike Kozak (Burlington, Ont.)	50.00
Mrs. Lena Kucher (Vernon, B.C.)	50.00
Mrs. Anna Lawryk (Burlington, Ont.)	50.00
Mrs. Nellie Pawlik (Winnipeg)	50.00
Mrs. K. Shmigelsky (Toronto)	50.00
Mrs. Irene Skoretz (Buchanan, Sask.)	50.00
Mrs. Anna Tokarek (Edmonton)	50.00
Mrs. Natalia Baziuk (Edmonton)	35.00
Mrs. Elizabeth Kocha (Brampton, Ont.)	33.00
Mrs. Iris Bugera, Mrs. Mary Marushak and Mrs. Jaroslawa Rusyn (Winnipeg)	30.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Whitkow, Sask.	30.00
Myrtle Charuk (Vegreville, Alta.)	25.00
Mrs. Doris Smylski (Toronto)	25.00
U.W.A.C. Olha Basarabova Branch, Hafford, Sask.	25.00
CYMK Advisors (Edmonton)	20.00
Mrs. Bernice Mysak (Canora, Sask.)	20.00
A. Pryhornycky (Toronto)	20.00
Mrs. N. Shevchuk (Wynyard, Sask.)	20.00
Mrs. A. Goresky (White Rock, B.C.)	16.00
Mrs. Anna Kotyshyn (Vegreville, Alta.)	16.00
Mrs. B. Konowalchuk (Saskatoon)	13.00
Mrs. Sonia Stratychuk (Saskatoon)	10.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Dauphin, Man.	10.00
Mrs. M. Bourak (Beamsville, Ont.)	8.00
Rev. and Dobr. E. Trufyn (Brampton, Ont.)	8.00
Mrs. Olha Toroshenko (Windsor, Ont.)	7.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Brandon, Man.	6.00
Mrs. Anna Bonk (Edmonton)	3.00
Mrs. Anne Buyar (Vernon, B.C.)	3.00
Mrs. M. Hnatiuk (Windsor, Ont.)	3.00
Mrs. Marie Holden (Edmonton)	3.00
Mrs. Julia Hryciw (Montreal)	3.00
Mrs. Anastazia Kowalchuk (Montreal)	3.00
Mrs. Natalka Manchuk (Toronto)	3.00
Mrs. Mary Megega (Edmonton)	3.00
Mrs. H. Ukrainec (Hamilton, Ont.)	3.00

The above is a list of donations received and processed by **February 12, 1992.** The next listing will include those processed by **March 13, 1992.**

MICHAEL H. HYKAWY MEMORIAL SCHOLARSHIP

The Centre for Ukrainian Canadian Studies at St. Andrew's College in Winnipeg has announced an essay competition for the Michael H. Hykawy Memorial Scholarship of $800 to be awarded to the student submitting the best essay, written in Ukrainian, on any topic in the area of Ukrainian Canadian Studies.

The competition is open to all students registered full-time at a recognized Canadian university or college. The submitted essays must be 2,000 - 2,500 words in length and typed. With the submission students should include a brief note describing their current academic status (i.e. program of studies, year, academic institution).

The deadline for submission of entries is May 1, 1992. Essays should be sent to:

Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba
R3T 2N2

LIBRARY OF ST JOHN'S UKR ORTH D-7
WOMEN'S ASSC
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7
1 Dec, 91

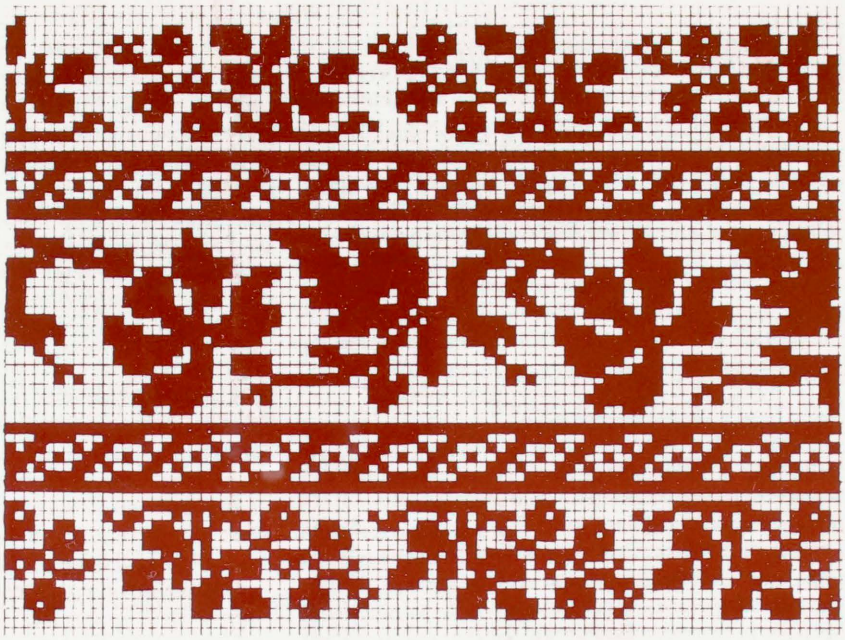

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В САСКАТУНІ, САСК.

РЕЛІГІЙНІ — **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY**) Bilingual **20.00**

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE**) Bilingual **10.00**

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 3.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 35.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот- можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 10.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 18 штук і Tax 2.75

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00